

თევესი უილიამი

„ქართველი“

№ 3-4
1998 გ.

„ტოკიოს სასტუმროს ბარში“ ციკლიზან „უჩჩეულის სახაფო“

მოქმედი პირი:

1. ბარმენი
2. მირიამი
3. მარკი
4. ბაგაელი ქალბატონი
5. ლეონარდი

I მოქმედება

მოქმედება ხდება გაზაფულში, ტოკიოში. ვატარა, მრგვალ მაგიდასთან კოხტად და ორიგინალურად ჩაცმული ამერიკელი ქალბატონი ზის, რომელსაც ძლიერი შუქი ეცემა. იგი უღმერთოდ ლამაზია. თავზე ქუდი ახურავს, რომელსაც მამლის მოლურჯო-მოშავო ფერის ბუმბული ამშვენებს. პროექტორის მყვეთრი შუქი ჭიდავ ბარმენსაც ეცემა. იგი პრიალა ბამბუქის დახლთან დგას. ახალგაზრდაა. გარეგნობით აღმოსავლურ კერძს მოგავინებთ. ფარდა იწევა და ბარმენიც ლითონის შეიკერს* ხელში აიღებს, თოთქოს მოქმედების დაწყებას ანიშნებს.

მირიამი: მშვენიერი ოთახია.

ბარმენი: მაღლობთ.

მირიამი: არ მეგრნა, მაგრამ ტოკიოში სიცოცხლე იგრძნობა.

ბარმენი: მაღლობთ.

მირიამი: ვერაფერს იტყვი, ინგლისური კარგად გესმით და ბრწყინვალედაც საუბრობთ.

ბარმენი: მაღლობთ.

მირიამი: ბევრი იყლავს თქვენთან თავს.

ბარმენი: მაღლობთ.

მირიამი: მე მგონი ვერ გამიგეთ, რაც გითხარით.

ბარმენი: გავიგე. უბრალოდ...

მირიამი: მე ვთქვი, რომ თვითმკვლელობების რეიტინგი ძალიან მაღალია თქვენთან.

ბარმენი: ამერიკელები რა, არ იყლავენ თავს?

მირიამი: ის, რაც ჩვენთან, ამერიკაში ხდება, ეს, ალბათ, ენერგიის მოზღვა-ვებაა. თუმცა დღეს მგონი მთელს მსოფლიოშიც ასეა.

ბარმენი: რა ვიცი, ბევრი კოვბოი კი გამორჩის აქეთ!

* შეიკერი — კოტეინერის დასამზადებელი კურსელი.

- მირიამი: ჰა... კარგად მოარტყე, ბევრი კოებოი გამორბის". მე
მაგიტომ ნამდვილად არ ჩამოვსულვარ. ენერგიით ისედაც სავსე გარეალისადა
გარმანი: ყელამდე, არა?
- მირიამი: დიახ, თავშედაც გადამდის.
- გარმანი: არ მიკვირს.
- მირიამი: ჰმმ... თქვენ ბევრი გძინვთ?
- გარმანი: მაღლობთ, მაგრამ რაში გაინტერესებთ?
- მირიამი: ისე ცნობისმოყვარე ვარ. მე, მაგალითად, ოთხი საათიც მყოფნის.
- გარმანი: ესე იგი ძალიან აღრე იღვიძებთ?
- მირიამი: არა, პირიქით გვიან ეწვები ხოლმე.
- გარმანი: ღმით ალბათ, ბევრს დაბორიალობთ?
- მირიამი: ჰო, ვერ ვისვენებ ვერაფრით. რა გქვია?
- გარმანი: მე ბარმენი ვარ.
- მირიამი: მაგას მეცა ვხედავ. არ გერჩია, რამე იოლი სამუშაო მოგენახა, სა-
დაც ნაკლები საქმე გექნებოდა?
- გარმანი: მაღლობთ.
- მირიამი: არაფერს, ხედავ რას ვაკეთებ? სარკეს ვიღებ ჩანთიდახ (და ჩანთ-
დან დიდ სარკეს ამოიღებს).
- გარმანი: რატომ მიყურებთ ასე დაუინებით?
- მირიამი: მიყვარს ხალხის სარკეში თვალიერება.
- გარმანი: ბოლიშ ვიხდი, მაგრამ... (გარმენს სასმელებით საფხე ხინი გააქვს)
- მირიამი: მე მგონი, კარგი აზრია. აედგები და დეპეშას გავუგზავნი ლეო-
ნარდს. (გარმენი ხინით ხელში ბრუნდება. ქალი კი მას სარკეში აკვირ-
დება). ჰმმ. ისე ანჯლრევ მაგ შეიკერს, აზრი მებნევა.
- გარმანი: კი, მაგრამ მე ხომ ბარმენი ვარ? ეს ჩემი მოვალეობაა?
- მირიამი: „შინგანი რესურსები სიმშევიდის შესანარჩუნებლად“. მახსოვს, ეს
ერთხელ ერთმა პროფესორმა მითხრა. დიახ, „შინგანი რესურსები“, ეს
იგივეა, რაც ენერგიის უქონლობა.
- გარმანი: ეგ სარკე თვალებსა მჭრის.
- მირიამი: სამაციეროდ თვალები აგუშუნდა. დახლი მიშლის ხელს, თორემ
უფრო ქვემოთაც სიმოვნებით დაგიმიზნებდი. არ შეიძლება ოდნავ
მარჯვნივ ჩამოიწიო?
- გარმანი: ვერა. ჩემი ადგილი აქ არის.
- მირიამი: კი, მაგრამ ვინ რას გრძელის დახლს აქეთ თუ დადგები? (წუთიც და
გარმენი დახლის წინ გადმოიწველებს)
- გარმანი: ეგ სარკე პირდაპირ ტანსაცმელში ატანს და სხეულსა მწვავს.
- მირიამი: თუ ჩემი თვალები?
- გარმანი: არა მგონია.
- მირიამი: არა ისე, მეც მასე ვფიქრობ. ყინულს ჩავიგდებდი ამ ჭიქაში, მო-
მიტან?
- გარმანი: დიდი სიმოვნებით. ალბათ სიხარულითაც თოლონდ მოგვიანებით.
(მირიამი ხელჩანთიდან პატარა ჩიბუსს ამოიღებს და მას თუთუნით გა-
მოტენის).
- მირიამი: ჰმ...
- გარმანი: მაპატიეთ, მაგრამ უნდა დაგროვოთ. დიპლომატების ჯგუფი მიცდის
რესტროანში.
- მირიამი: გაპატიებ, თუ იქ დიდხანს არ დარჩები. (გარმენი გადის სასმელე-
ბით საფხე ხინით ხელში). ჰმმ. მძიმე სიტუაცია. მაგრამ იქნებ გამომი-

ვიდეს რამე. ცოტაოდენი პანამა ჩედი მინდა. (ქალი რამდენიმე ნაფაში, არტყამს, ბარმენიც ბრუნდება). ჰემ. მაში, დიპლომატები, არა, აშხალგაზეა რდები არიან?

ბარმენი: დარბაისელი ხალხი გახლავთ.

მირიამი: დარბაისელი? რა ხანია ეგ სიტყვა არ გამიგია.

ბარმენი: ინგლისურში რამდენიც გინდა იმდენია ასეთი სიტყვა. მთავარია იცოდე მათი...

მირიამი: ჩემს მშობლიურ ენაში ბევრია მასეთი სიტყვა...

ბარმენი: მარიხუანას ეწევით, არა?

მირიამი: არა, ეს პანამა ჩედია.

ბარმენი: მართალია, რაც სტუმარს სიამოვნებს. მეცა მგვრის სიამოვნებს, მაგრამ, იქნებ, ერთი თხოვნა შემისრულოთ?

მირიამი: კარგი, შენი ხთრით ჩავაქრობ... ალარ მოვწევ.

ბარმენი: მაღლობთ.

მირიამი: პანამა ჩედი ბევრს არაფერს მატებს ჩემს...

ბარმენი: ენერგიას, არა? უბრალოდ, ჩვევადა გაქვთ.

მირიამი: ჰემ. არა მე ვერ ვიტყვი, რომ მარიხუანა ენერგიას მმატებს, მაგრამ...

ბარმენი: მაღლობთ.

მირიამი: მოდი ძველ ინგლისურ სიტყვებს გასწავლი. ზოგი საუკუნეებია, რაც იხსერება. მაში, დარბაისელი, არა? საჭირო სიტყვების ცოდნა...

ბარმენი: ნუ შეწუხდებით; არ არის აუცილებელი. ისე, რა თქმა უნდა, მაღლობელი ვარ.

მირიამი: ცოლი თუ გყავს?

ბარმენი: საცოლე მყავს. არა ვლალატობ.

მირიამი: დიდი შეცდომა მოგვსვლია. ცოლის შერთვამდე ცოტა სხვებსაც უნდა უგდო ყური, დაეკითხო.

ბარმენი: მაღლობთ. მე უკვე მივიღე ყველა საჭირო მითითება.

მირიამი: კეუის დამრიგებელსაც გააჩნია.

ბარმენი: მაღლობელი ვარ, რომ ჩემი დამოძლევრის სურვილი გაგიჩნდათ.

მას სასმელებით სავსე მეორე სინი გააქვს. დრო და დრო ნიავი გაიქროლებს ბარში. ორნამენტიანი შუშის საჯიდოები კარის თაღზე რომ შეიდია, კარზე, რომელსაც სცენიდან გავცავართ, მელოდიურად წარისუნობენ, როცა ქარი დაბერავს ხოლმე. ეს ეფექტი რაიმე მნიშვნელოვანის ხაზეა - ან პაუზის ჩამოგდების ერთგვარი საშუალებაა. საკიდრების ყოველი გაწეარსებისას მირიამი ქუდის ბუმბულს გადაუსვამს ხელს, საშაჭურებს შეათავაშებს და ლილინს აყოლილი თავს ხან აქეთ. ხან იქით გადაქნევს. ამასობაში ბარმენიც ბრუნდება.

მირიამი: თქვენს სასტუმროში ბევრი ჩასუქებული ქალი შევნიშნე. ოთახის კარგები გაულიათ, საწილებზე ჩამომსხდარან და უსაქმურობენ.

ბარმენი: ეგ ქალბატონები ჰავიოდან არიან.

მირიამი: მთელი დღე სხედან და უსაქმურობენ. ენერგიის ნატაშალიც არა აქვთ? აღვნენ და გაიარონ მაინცა.

ბარმენი: ეგ ქალბატონები ერთგვარად...

მირიამი: როგორ, ლაპარაკის თვეიც არ უნდა ჰქონდეთ?

ბარმენი: პავალ ქალბატონებს დასაწუნი არაფერი აქვთ.

მირიამი: მე, მშა კი პრ გამბობ მახინეები არიან-მეტეი. უბრალოდ, იმის თქმა მინდოლა, ადგნენ, ხელი გაატოკონ, საქმე გამონახონ. საც გაშეშებული

ბარმენი: ალბათ. იქნებ, ძალიანაც კმაყოფილები არიან.

მირიამი: ეგებ პავაზე ჩაც უფრო მსუქანია ცოლი, მით უფრო სექს-ბორბად ითვლება?

ბარმენი: გამოგიტყდებით, წარმოდგენა არა მაქეს.

ამ დროს ჰავაელი ქალბატონი შემოდის. ტანთ დიდ ყვავილებით მოხატული კაბა აცვა. თაღიანი კარისენ გაემართება და გადის.

მირიამი: ღმერთო ჩემო, ერთ-ერთმა მათგანმა, როგორც იქნა, გმოაღწია საწილიდან. ლოგინი, ალბათ, ჩაინგრა, თორემ, არა მგონია, აյ მოსულიყო. ალბათ, არც იცის საით მიყვართება. აი, მე კი, ეს ყოველთვის ვიცი.

ბარმენი: იაპონიში ბევრი სხვა ადგილიცაა.

მირიამი: მე მითხრეს, კიოტო უნდა ნახოთ აუცილებლად. ნაცნობ-უცნობმა, კაცმა თუ ქალმა, ყველამ, ვინც კიოტო მისხენა, მითხრა, რომ ეს ის ქალაქია, სადაც გადასარევი ძეველთაძეველი ტაძრებია და რომ ყველაფერი სწორედ ამ დროსაა აყვავებული.

ბარმენი: პოდა, კიოტოში წაგით.

მირიამი: დიახ, დღესვე გავყვები საღამოს მატარებელს. მიყვარს ბორბლების გრიალი და ფანჯრიდან მონაბერი გრილი ნიავი. მატარებელი აქედან გადის?

ბარმენი: განრიგს კონსიერჟი გეტუვით.

მირიამი: კი, ამ საღამოსვე წავალ.

ბარმენი: თუ წასვლაა, უფრო ადრეც შეიძლება.

მირიამი: არა, საღამოს მატარებელი მიჩიენია. პორ. კიოტოს სანახავად დიდი დრო არ დამჭირდება. ჩემი ენერგიის პატრონს არ გაუჭირდება ყველაფერი ერთი თვალის გადალებით იღიქვას. ტაძრების სანახავად, სულ რაღაც წუთები დამჭირდება. თუ გარშემო შემოვუარე, მაშინ, ალბათ, ცოტა მეტიც. არ გეგონოთ უგულო დათვალიერებას ვეულისხმობდე...

ბარმენი: ზოგი ტაძარი ხუთ-ექს საუკუნეს ითვლის.

მირიამი: მართლაც დარბაისლური ასაკია, თუმცა ნებისმიერ შემთხვევაში ხუთ წუთშე მეტი არ დამჭირდება. ერთს შევხედავ, დავიმანსოვრებ და გავაგრძელებ გზას.

ბარმენი: არა მგონია, რომ შთაბეჭდილების მიღების თქვენეული მეთოდი მოკრძალებას იწევედეს.

მირიამი: სამაგიეროდ ყველაფერს აღეკვატურად აღვიძევამ.

ბარმენი: ეს თქვენ ფიქრობთ, ასე...

მირიამი: იცი, რას გეტუვი? მოკრძალებაა თუ რაღაცაა, მორიცებულობათვის მიჩუქნია.

ბარმენი: მეულეც მოგყვებათ?

მირიამი: არა. ჩემს ქმარს მთელი საათიც არ ეყოფა ერთი ტაძრის სანახავად.

ბარმენი: ჩვეულებრივ, ვინც კი კიოტოში ჩადის, მთელს დღესა და, ხშირად, ღამესაც ტაძრის წინ ატარებს. აი, მესმის მოკრძალება.

მირიამი: ეგ უბრალო ახირება! ქალს თუ გამოუქერიხარ როდისმე?

ბარმენი: აქაურ კაცებს ურჩევნიათ თვითონ გამოიჭირონ ჩეენებური ლამაზ-მანები.

მირიამი: თოვინებიკით ლამაზები, არა?

ბარმენი: ჩენენ, მართლაც, ლამაზი ქალები გვყავს. დახვეწილი მანერებითა და (პაუზა) ქცევით.

გამოდის დახლიდან სასმელებით სავსე სინით ხელში.

მირიამი: ეგ თქვენი დარბასელი დიპლომატები; ალბათ, უკვე მაგალის ქვეყნის
გორაობები.

გარმენი: მიწა თუ არ იძერა და მაგ თქვენმა მსოფლიო მასშტაბის ენერგიაშ
ჩეცენც თუ არ წაგვლეა, ეგ არ მოხდება. (გადის).

მირიამი: ოო, ეს ბიჭი, მართლაც, ლამაზაც მოძრაობს. მაგის სამსახურისა რა
ვთქვი, გასაქანს არ აძლევს, თორემ მარტო რატომ უნდა შევდიოდე კი-
ოტოში. თუმცა, არა, ვინ თქვა, რომ მარტო ვიქენები! გამარჯობის თქმა
ხომ ვიცი. (ქალი მაყუბებელს მიმართავს). ერთ პროვინციულ
კლუბში ლონგ აილენდზე — ოო, მე ხომ პოლულარული ვარ ლონგ
აილენდზე! — ერთ ლამაზ ბიჭთან ვცეკვავდი, ერთი შეხედვით, გამო-
უდელსაც კი ჰგავდა. ცეკვის ღრის ყურადღების შემთხვევაში: „წინააღმდეგი
ხომ არ იქნები, ცეკვაზე რომ მოგისრისო?“ — „აქ?“ — შეშინებულმა
შემომხედა, გეგონება ეკლესიაში ყოფილიყო. მე გარეთ გავალ, ცოტა
ხანში შენც გამომყევი. — მერე ჯა გამოგვეა? — ჰმ. დიახაც გმომ-
ყვა! — კარგადაც ვასიამოვნე. — ჰმმ. აბა, სად უნდა წავსულიყავით?—
კადილაქსა და კადილაქს შორის. — არა, ბოლოს ერთ მათგანში გადავ-
ძევრით. — არადა, მომწონს მისი მოძრაობა. (ბარმენი ცარიელი სინით
ბრუნდება. ისევ დახლს უკან დგება). ბარმენ. ჟერი, ბარმენ!

ბარმენი ისევ სასმელებს აწყობს ხინზე. ქალი კი ჩანთიდან ვერცხლის
პატარა სასტკენს ამოილებს და მთელი ძალით ჩაბერავს.

მას ტაქსის გასაჩერებლად ეხმარობ ხოლმე ნიუ-იორქში.

გარმენი: რა ბრძანეთ? რის გასაჩერებლად?

მირიამი: ტაქსისა. საზოგადოებრივი ტრანსპორტისა.

გარმენი: მერე და ვინ გითხრათ, რომ რეაქცია მაქვს სტენაზე? ტაქსი კი არა
ვარ.

მირიამი: დეპეშის ბლანქს ხომ ვერ გამოართმევდით იმ საცოდავ შვეიცარს.

გარმენი: გამოვართმევ და მშვანე მაგიდაზე დაგიდებთ. (იგი თაღიან კარში გა-
დის. ქალიც კარისაკენ მიემართება. ბარმენი ისევ შემოდის). უკაცრა-
ვად, მაგრამ მელობებით.

მირიამი: თქვენ ის გინდათ თქვათ, რომ გზას გიორბავთ?

გარმენი: სწორედ მაგის თქმა მინდოდა. თუ გინდათ, რომ ბლანკი გადმოგცეთ,
ჩემი თხოვნაა, თქვენს მაგიდას დაუბრუნდეთ.

მირიამი: მე რომ ჩემს მაგიდას დაუბრუნდე, მომიტანთ?

გარმენი: ისეთ ადგილს დავდებ, რომ მისწვდეთ.

მირიამი: არა, ჩემს მაგიდაზე უნდა დადოთ, ჩემთან ახლოს.

გარმენი: ისე დავდებ, რომ მისწვდეთ — თქვენ ისევ გზას მილობავთ. (ქალი
გზას უთმობს).

მირიამი: ჯერ-ჯერობით მოიგო ეს პატარა შეტაკება. ბევრი შეტაკება შეიძ-
ლება წააგო კაცმა თავიდან, მაგრამ არ უნდა დანებდე. ამას უყურე,
ბლანკების მთელი დასტა მაინც იმ მაგიდაზე დაუდვია. მე ერთი გოხვევე,
ჟენ კი მთელი დასტა მოგიტანია.

გარმენი: გეყოფათ, თუ კიდევ წავიდე მოსატანად?

მირიამი: რა ამბავია, ფოსტალონი ხომ არა ვარ? (ისტრიულად იცინის) —
ოო. ერთ ფაქტას ხომ ვერ მათხოვებდით?

გარმენი: მხოლოდ ერთი გნებავთ?

მირიამი: ჯერ-ჯერობით ერთიც მეყოფა. (წერისას ხმამლლა წარმოთქვამს
სიტყვებს). ბატონ ლეონარდ ფრისბის. მსოფლიო გალერეები. ნიუ-
ორქი. ძეირფასო ლეონარდ. სამწუხაროდ უნდა გაუწყო, რომ მარქს
მთლად მოეშალა ნერვული სისტემა. ჰმ. განადგურებულია სულიერა-

დაც და ფიზიკურადაც. ექამდე, თითქოს, ყოველგვარ გასაჭირო ვუჭირდებოდა ვდებოდი, ახლა კი ძალებმა მიმტყუნი. ყოველ შემთხვევაში მარტო 30- რაფერს გავხდები. ხომ ხარ მისი მეჯობარი. მარტი ხომ შენი სიმღიდორე და საუნცეა? გემუდარები სასწრაფოდ ჩამოფრინდი ტოკიოში, თუ გინ- და რომ გადაარჩინო. თორემ ჩემი გადასარჩენი იქნება. პმ. თუ, რა თქმა უნდა დროს არ ჩამოხვედი. დიდი სიყვარულით დაუინებული თხოვნით, მირიამ კონლი. ესეც ასე. ამან უნდა გაჭრას, ჩემო კარგო! აი, ეს შეერტოს გადაცი. სასწრაფოდ უნდა გაიგზავნოს.

ბარმენი: ჩემი ადგილი აქ არის და აქედან ფეხსაც არ მოვიცვლო.

მირიამი: მოშორდი მაგ ადგილს. ეს დეპეშა შეეცირს მიუტანე და ორას იქნ მიიღებ. ისიც დააყოლე სასწრაფოდ გადაგზავნოს.

ბარმენი: დადეთ ეგ დეპეშა რომელიმე სხვა მაგიდაზე და მაშინ ავიღებ.

მირიამი: შენ რა, ამ მაგიდასთან მოსვლისა გეშინია?

ბარმენი: მაგ მაგიდასთან რომ მოვიდე, ვიცი სადაც უნდა მტაცოთ ხელი.

მირიამი: აი! ხედავ ორას იქნი იქნება.

ბარმენი: სხვა მაგიდაზე დადეთ და...

მირიამი: არა, ეს დეპეშა აქ იდება.

ბარმენი: მაშინ თქვენ თვითონ წაულეთ.

მირიამი: ერთი ამ უმარქო კრას დამიხედეთ. ორას იქნ კიდევ გიმატებ.

(ბარმენი დახლიდან გამოდის და მაგიდას უახლოვდება. მოშორებით ჩერ- დება, ისე რომ თავს უსაფრთხოდ გრძნობდეს. ხელს მოელს სიგრძეზე იწყდის.)

დეპეშას იცოდე, თუ შენ თვითონვე არ აიღებ; ჩვენი გარიგება არ გა- მოვა.

ბარმენი: მესაროლეთ ეგ დეპეშა და ეგ ოთხასი იენიც მოაყოლეთ.

მირიამი: ეგ რომ შეეცირულო, ღმერთი არ მაპატიებს. არა, ახლოს მოხვალ და თვითონ აიღებ დეპეშასაც და ფულსაც. (ცოტაოდენ ყოყმანის შემ- დეგ ბარმენი მაგიდას მიუახლოვდება. ქალიც უმალ ფეხებს შუა შეუ- ცურებს ხელს). არ გაინძრე... ამას მიმალავდი?

ბარმენი: ჩვენთან...

მირიამი: რა თქვი?

ბარმენი: აქ ტრკიოში ქალები გვბანენ ხოლმე ტანს...

მირიამი: საინტერესოა, მართლაც დამაინტრიგებელი აზრია. როდის უნდა იბანაო? მე დაგეხმარები.

ბარმენი: მე უკვე ვიბანვე. თანაც ყოველგვარი სექსის გარეშე.

მირიამი: ჰოდა, მითუმეტეს.

ბარმენი: დეპეშის მიტანაში ითხასი იქნი არც ისე ცოტაა, თქვენი ხელი კი...

მირიამი: ეს იმ ქალის ხელია, რომელსაც შიგნეული ეწვის...

ბარმენი: ერთყობა ასეა.

მირიამი: (ქალი ხელს უშვებს. აწვდის უულსა და დეპეშას). აი, დეპეშა და ოთხასი იენი. უჰ, როგორც იქნა... (ბარმენი დახლისაკენ მიემართება, წამით ჩერდება). რა დაგემართა?

ბარმენი: დამავიწყდა რისოვის მივდიოდი. (გადის თაღიან კარში).

მირიამი: (მიმართავს მაყურებელს): დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ, ძალინ კარგად მესმის, რომ ვერავითარი სასწაული ვერ დამიფარებს იმ საშინე- ლი კალენდრებისა და ათასნაირი სათებისაგან წამდაუწეუმ დროს რომ მახსენებენ და მოუხედავად ამისა, იძულებული ვარ ანგარიში მაინც გა- ვუწიო. უეცარი და მოულოდნელი ავადმყოფობისა და აუტანელი ტე- ვილებისას... (ქალი ჩანთიდან პაჭაჭინა წამლის კოლოფს ამოიღებს). —

არიგენსის ფირმის ბურნუთის კოლოფი: ერთი შეხედვით, არა რომ...
მთქმელი, უბრალო კოლოფია. მასში ერთი აბია. სულ რამდენიმე წელი,
თუმცა ერთიც სრულიად საყმარისია... თან წამყება იქ, სადაც კვიპარო-
სებია. ერთს გადაყლაპავ და უმაღლ, თვალის დახამხამებაში... (ბარმენი
ბრუნდება). რა ქენი?

გარმინი: გავგზავნე.

მირიამი: მაღლობთ. იმედია საღამოს მატარებელი შებინდებამდე გავა. (ქარის
ზურუნი იძინის. ბარში ქალის მეულე შემოდის. ცოლ-ქმარი ერთი ახა-
ქისანი არიან, თუმცა მამაკაცი დაჩაჩანაკებული ჩანს. მის დაჭმულებულ
პიგაჭა აშეარად საღებავის ლაქები აჩნია).

მარტი: ჩემთვის, რა თქმა უნდა, სკამი არა დგას.

გარმინი: არ გელოდით.

(მარტი სკამის მიჩინებას ცდილობს მაგიდასთან, მაგრამ წაიცორთხია-
ლებს, მუხლებზე დაცემა. შემდეგ წამოდგება და, თითქოს ბოდიში
იძინის. იცინის).

მარტი: ადრე მოვედი?

მირიამი: რა თქმა უნდა.

მარტი: მეშინოდა...

მირიამი: სიბერის იშანია. არ გელოდი.

მარტი: კარგ დროს ჩამოვსულვარ.

მირიამი: ვითომე?

მარტი: აյ მოგავენი.

მირიამი: ჩემი მოძებნა ადვილი არ გევონოს.

მარტი: ჰო, ბარმენ, მეც მომიტანეთ.

მირიამი: ეგ ბალლური ტყუილი იმედებია.

მარტი: ჩემი სამუშაო...

მირიამი: რა დროს მაგის გარჩევაა ახლა? თრივე ხელით მაგიდას რომ არ
ეყრდნობოდე, წიაკეოდი.

მარტი: (ფლება). მართალი გითხრა, ყოველთვის არაქათს მაცლიდა...

მირიამი: სასტუმროს ადმინისტრატორი ჩივის, რომ შეს თთახში იატაკი სა-
ლებავის ლაქებითაა მოსერილი.

მარტი: კი, მაგრამ მე ხომ ქვეყნის გაზეთი დავაფინე ძირს?

მირიამი: პულვერიზატორით მოსხმულ საღებავს, რა გაზეთი გაუძლებს.

მარტი: თუ დაილაქა, სკიპიდარით ამომყავს ხოლმე.

მირიამი: ეტყობა კარგად ვერ ამოგყავს.

მარტი: ბოლოს და ბოლოს იატაკის საფასურს გადავიხდი.

მირიამი: იქნებ სხვენი მოგვეძებნა სამუშაოდ?

მარტი: სად?

მირიამი: რა ვიცი, სადმე. ნებისმიერი სხვენი გამოდგებოდა, ოლონდ ფანჯარა
ჰქონდეს.

მარტი: სხვენამდე ასელას იმდენი დრო უნდა...

მირიამი: მაინც, რამდენი?

მარტი: სანამ იქ ახვალ, რაც ამ ჩანაფიქრი გაქვს, თავიდან გამოგითრინდება.

მირიამი: მე მგონი, შენი ახალი ჩანაფიქრი ძალზე ბუნდოვანია.

მარტი: პირიქით, იმდენად ნათელია, რომ...

მირიამი: მანქანა უნდა იქირავო მძლოლიანად.

მარტი: მირიამ, ნუ დამტინი... შემოქმედება ეჭვის გარეშე...

ბარმენი მარტს კოქტეილს მიუტანს. მარტს ისე უკანალებს ხელი, ჰიქა
ნირთან ვერ მიუტანია. სუნთქვა შეკრულს ეცინება.

მისამართი: თუ კალი ხელით ვერ იჭერ, მეორე მიაშველი. აუქ, რაღა დროსია,
დაგენერაცია...

(ზარმენი აულელფეხლად გადაწმენდს მაგიდას.)

იცი, ბატონონ კონლი...

ბარმინი: მესმის, ვხედები.

მირიამი: ერთიც მოუტანეთ. მე თვითონ დავუსხამ. ხელები...

ბარმინი: ოდნავ უკანეალებს.

მარგი: მუშაობა ყოველთვის მსიამოვნებდა და მსიამოვნებს, ახლა იმდენად
აგზნებული და დაძაბული ვარ...

ბარმენის მეორე კიქა კოქტეილი მოაქვს. დახლთან ბრუნდება. შეიკერი
მაგიდაზე ჩრება.

მირიამი: ხელს ნუ ახლებ. მე თვითონ დაგალევინებ (ასმევს). კბილები გიყაწ-
კაწებს, კიდევ დალევ?

ბარგი: ჰო, ბოლომდე რა.

მირიამი: ჭიქა არ ჩაებიჩო. აბა გააღე პირი, დიდი პირი. აი, ასე. ყოჩალ (ოდნავ
გადაცდება).

მარგი: მაღლობთ. ისე ერთს კიდევ დავლევდი.

ბარმინი: შეიკერში კიდევ უნდა იყოს...

მირიამი: ამასაც მე დაგალევინებ. აი, ასე. აბა გააღე პირი დიდზე. დიდზე-
მეთქი. თუ რა თქმა უნდა შოუმენი არ ხარ, ჭიქების მჭამელი. ეგ ხომ...

მარგი: რა, ძალიან სასაცილო ვარ?

ბარმინი: არა, უბრალოდ...

მარგი: სხვათა შორის, მიჭირს მუშაობის შემდეგ მაშინვე ქვემოთ ჩამოსულა.

მირიამი: აშკარად გიჭირს.

მარგი: იცი, როგორ (სუნთქვაშეკრულს ეცინება), როგორ დავდივარ ჩემს
ოთახში?

მირიამი: ჩემის აზრით, შენ ყველგან გაგიჭირდება სიარული.

მარგი: ხან სკამს ეეყრდნობი ხან მაგიდას. ხანაც...

მირიამი: ლიუტომდე როგორლა მიღიხარ.

მარგი: როგორ და (სუნთქვაშეკრულს ეცინება). კიდელ-კიდელ, ფოფხეით.

მირიამი: ექიმი რომ მოგინახო, მიხვალ?

მარგი: რა ველაპარაკო მერე, რამხელა დაძაბებას მოითხოვს ჩემი სამუშაო?

მირიამი: იქნებ, რეფლექსები მაინც შეგიმოწმოს?

მარგი: არ გამაგონო ის, რაც დაგვა, დაგვა!

მირიამი: რაც დაგვაშორებს, ამის თქმა გინდა?

მარგი: ჰო, რაც დაგვაშორებს, რაც...

მირიამი: შენი აბდაუბდა ჩემს ენზე რომ გადმოვთარგმნოთ, რაც გავყირის,
ამის თქმა გინდოდა, არა?

მარგი: ჰო, მიმიხედი.

მირიამი: მაგას კი მიგიხდი, მაგრამ ახლა რას აპირებ ვერ გამიგია. არ გამე-
კარო, თითები გაქვს გასვრილი. წინ ნუ იხრები, გასწორდი სკამზე. შენს
ოთახში რომ შემოვიხედე და დაგინახე, როგორ დაბობლავდი შიშველი
იატაჭე მოლურსმულ უშველებელ ტილოზე, აი, მაშინ ნაძღვილად გა-
ვიფიქრე: „ლმეროო მაღალო, ახლა კი დროა...“

მარგი: იცი, სწორედ მაშინ შევიტრენი, ალბათ, სიახლოვე, რომელიც უთუოდ
უნდა ასებობდეს, დიახ ასებობდეს მხატვარისა და... ჩემისა და მას შო-
რის! ახლა იგი ჩემში შემოვიდა, თუ მე შევალწიე მასში, ალრაფერი
გვყოფს. ერთნი ვართ.

- მირიამი:** აბა, დამშვიდდი. ნერვებს წუ აჲყვები. ერთი მაგნიტოფონი უჩდევა გულა...
ყიდვ მაგ შენი ბოლების ჩასაწერად. ჩართე მერე და უსმინე. უარ, უჲქნავა
საკუთარი ყურით რომ მოისმენ, მაშინ მიხვდები რა ასატანია...
მარგი: წარმომიდგენია...
- მირიამი:** არა, ნამდვილად უნდა მოგასმენინ.
- მარგი:** კი, ყოველთვის ვგრძნობდი, რომ რაღაცა ვყოფდა, ვგაშორებდა, სა-
ნამ... ახლა კი, თითქოს, ყველაფერი გაქრა! სრულ ერთიანობას ვგრძნობ!
- მირიამი:** ისე არყვე ამ მაგიდას, ხელი რომ არ მეჭიროს...
- მარგი:** (სკამზე გადაწყვება). რომ გითხრა...
- მირიამი:** რა, რა თქვი?
- მარგი:** შიში მაქვს-მეთქი, დამიჯერებ?
- მირიამი:** არტომაც არა, დაგიჯერებ.
- მარგი:** აგზნებული, დიახ, საშინლად აღგზნებული ვარ, თანაც შიშიცა მაქვს.
- მირიამი:** მარკ.
- მარგი:** ეს ისეთი სამუშაოა, ჩარჩოებში არა ჭდება.
- მირიამი:** ბოლომდე უნდა დაიცალო, არა?
- მარგი:** ყოველთვის, როცა ამ ზღვარს ვაღწევ, მერე მავიწყდება...
- მირიამი:** ჯერ ერთი ფეხზე ძლიერსა და მეორეც ჭუჭყიანი და გაუპარ-
სავი ხარ, თმებზე სალებავი შეგხმობია. ჩაიხდე ერთი სარკეში. თუ ჯერ
კიდევ არ დაბრმავებულხარ. (ქალს ხელში დიდი სარკე უჭირავს, მაგრამ
მარკი სარკეში არ იხდება. თვალებით მირიამს აშტერდება). დიახ. (ქა-
ლი სარკეს მაგიდაზე დებს). ხომ, გეუბნები, დაბრმავებულხარ-მეთქი.
მარკ, გეხევწები უკან დაბრუნდი.
- მარგი:** რა! ახლა რომ საქმეს შევეშვა, როცა ახალ სტილზე გადავდივარ, ეს
მომენტი ხელიდან რომ გავუშვა, მერე რა ვქნა! მე რომ... ხომ გამომყ-
ვებოდი. რა თქმა უნდა გამომყვებოდი.
- მირიამი:** არა, მარკ, მაინც არ გამოგყვებოდი.
- მარგი:** მაშ მარტოს გამიშვებ?
- მირიამი:** მე ის მინდა, რომ ვინმე გივლიდეს. მამიდა ვრეი ზრუნვასა და სიყ-
ვარულს არ მოგაკლებს. ხომ იცი, ოლონდ მავან ვინმეს უბედურების ამ-
ბავი შეიტყოს და იმ წუთას იქ გაჩინდება. მარტალია, მე ორ წუთსაც ვერ
ვუძლებ, რაღაც მაშინვე ათას უბედურება უნდა გიამბოს: „გაიგე, უანი
გარდაიცალა? ან კიდევ ევას მანქანა დაეგახა და ხერხემალი დაიზი-
ანა“-ო? თუნ, ლეონარდი სულ შენთან იქნება. პირდაპირ. აეროპორტში
დაგხვდებიან. შენი უბედურება ხომ მათი უბედურებაცაა. მეც გავთავი-
სუფლდებოდი ამდენი პრობლემისაგან.“
- მარგი:** მირიამ, ნუთუ მარტლა, მარტოს გამიშვებ?
- მირიამი:** ვინ გითხრა, რომ მარტოს გიშვებ? მომვლელი გამოგყვება. აბსოლუ-
ტური სიმშეიდე, უანგბალის აირწინალი და ყველაფერი, რაც საჭიროა გა-
რანტირებული გვენება. ისიც კი დაგვიწყდება, რომ...
- მარგი:** მირიამ, რაღა ახლა, როცა მომენტი დავიჭირე... როცა მეხალისება მუ-
შაობა?
- მირიამი:** მარკ, სიმარტლე გითხრა, ის ტილოები, რომლის ნახვის ბედნიერე-
ბაც მეღორისა...
- მარგი:** ნაადრევად გინახავს.
- მირიამი:** ჰო, მაგრამ უგემოვნოდ აჭრელებულია.
- მარგი:** ეგ თავიდან მოგეჩვენებოდა მასე, თორემ...
- მირიამი:** არა, რატომ. ამ ცოტა ხნის წინათაც რომ ასეთივე შთაბეჭდილება
დამჩრია?

შარპი: მირიამ, დამიკერე, თოთქის სულ სხვა სამყაროში შევაძიფე. არ ვაჟა-იმინი
ვიღაც ჩამდახოდა თუ მკარნახობდა, რომ იქ შესკვლა ფრიძული იყო,
მე კი მაინც გადავაძიფე ზღვას. და ეს მაშინებს, ეყი გეუბნები, მაში-
ნებს მეტეი. თავიდან...

მირიამი: ჰო, კარგი, შევეშვათ ამას. მარტ, ჯერ კიდევ არ არის გვიან ნაცნობ
გარემოს დაუბრუნდე. მთები და მწვანე მდელო, ალბათ, დაგამშვიდებს.

შარპი: არ უნდა დამელია. ერთი წუთით დაგტოვებ.

მირიამი: მიძრობინდი, ბატონო, რამდენ ხანსაცა გნებავს.

შარპი: თოთხ ჩავიყოფ ყელში (გადის).

მირიამი: ჰო, კარგი. წავიდა. ეს დასაწვავი ყვავილიც ნერვებს მიშლის. ეითომ
ამშენებს აქაურობას. — ეი, ბარმენ!

ბარმენი: რა გნებავთ?

მირიამი: მომაშორეთ ეს ყვავილი აქედან, თუ შეიძლება.

ბარმენი: რატომ?

მირიამი: არ მიყვარს ის, რაც თავის ჭეშმარიტ ბუნებას ჩქმალოვს. არაფერი
ნიღბაც დედამიწაზე ისე ეშმაკურად თავის ნამდვილ არსს, როგორც
ყვავილი, თუნდაც მოჭრილი და წყალში ჩადებული.

ბარმენი: გაშ მისი ნამდვილი ბუნება რაღაა?

მირიამი: რა და, სიხარუე. გაგიგია ასეთი სიტყვა?

ბარმენი: გამიგიანი! თქვენ არ მასწავლეთ?

მირიამი: (დეგბა და დახლისაკენ მიერართება): უფრო სწორად, მტაცებლობა.
ეს სიტყვა უფრო გამოდგება.

ბარმენი: იმის თქმა გინდათ, რომ თქვენ ყვავილი ხართ?

მირიამი: მშევნივრად იცი რაცა ვარ.

ბარმენი: დიახ, უკვე გაგიცანით. სწორად ვამბობ?

მირიამი: კი... განაგრძე.

ბარმენი: ამ ჩეცნს პატარა კუნძულზე, ძლივს რომ ვეტევით, მის მოსახლეებს.

მირიამი: ალბათ, მოსახლეობის თქმა გინდოდა?

ბარმენი: მადლობთ შესწორებისათვის, ყვავილები გვირჩევნია.

მირიამი: (იღომება, უახლოვდება ხკამს და ჭდება): სხვაც ხომ არ იცი ამის
მსგავსი ფრაზა?

ბარმენი: რამე უძველესი და უნივერსალური?

მირიამი: (ყვავილს ხელში აიღებს და ბარმენს უწევდის). აქედან წაიღე.

ბარმენი: კი, მაგრამ?

მირიამი: მოშორე!

ბარმენი: კარგით, რა, თქვენ ხომ იცით, რომ ყველა მაგიდაზე უნდა იდგეს
თითო ვაზა ყვავილით. წითელ მაგიდაზე, წითელი ყვავილი. (ბარმენი
ლარნაკებაც და ყვავილებაც ისევ მაგიდაზე დგამს).

მირიამი: კი ას სკირდება ეგ თქვენი ყვავილი. რომელ სტუმარს... (ჯალი
ბარმენს უწევდის ყვავილს ლარნაკით).

ბარმენი: კიორუში გამგზავრებამდე, სასტუმროს ბალში გასეირნებას ხომ არ
ინებებდით? იცი, რა სიამოვნება?

მირიამი: შენ, შენ არ გინდა იგემო ეგ სიამოვნება?

ბარმენი: მე? ო, არა, მადლობელი ვარ ქალბატონონ ნუშის ყვავილო. (ბარმენი
ყვავილიან ლარნაკს ისევ მაგიდაზე დადგამს. მარკის ჭიქასა და შეიკრის
აიღებს ხელში და დახლოთან ბრუნდება).

მირიამი: უკაცრავად, თქვენ იმპოტენტი ხომ არა ხართ? (მარკი ბარბაცით
კვლავ მაგიდას უბრუნდება. მირიამი დგება).

მორიგეს დავუძახებ, ოთახამდე მიგიყვანს.

მარტი: არა, არ მინდა. იქ შესვლისა მეშინია.

მირიამი: მაშინ, ჩემს ოთხში ადი. გამომართვი გასაღები. გადააღდე ეგ შენი
ძვირფასი კოსტუმი ფანჯრიდან და პირი დაიბანე. გექნები, ალბათ, ერთი
სუფთა კოსტუმი და ჩაიცვი.

მარტი: ახალი ტილოები შიშისა მგვრის-მეთქი, რომ გეუბნები, შენ გვონია ვაზ-
ვიაღებ?

მირიამი: არა, სულაც არ მგონია.

მარტი: როგორ შეიძლება დაშორება...

მირიამი: ნელარ მიმეორებ. ერთხელ თქმაც საყმარისია... კარგად იცი, უთქმე-
ლადაც მესმის შენი.

მარტი: ეს ისეთი რამეა...

მირიამი: აკი ვითხარი „ნუ მიმეორებ-მეთქი“. შეიძლება მაგ თემაზე აქ ლა-
პარაკი?

მარტი: თავიდან, მუშაობისას, ის რაღაც, თითქოს შეწევ ძლიერია. მაგრამ თან-
დათანობით შენა სძლევ. უნდა დასძლიო, სხვაგვარად არ გამოვა.

მირიამი: ახლავე უკან გადაფრინდი!

მარტი: რისთვის მიცილებ თავიდან? ნამდვილად რაღაცას მიმალავ.

მირიამი: (თავის სკამზე ჭდება). უნდა წახვიდე. ასეა საჭირო.

მარტი: ახლავე გადაფრინდე?

მირიამი: ჴო, და ულაპარაკოდ. ახლავე. ცოტა გელაპარაკე? ცოტა გეხეწე?
ეშმაქმა უწყის, რამდენჯერ შევეცადე, რომ როგორმე დამეყოლებინე.
მეტი რა ვენა, რა ვიღონო? ადრე კიდევ შემეძლო. აქ საღმე თავშესა-
ფარში მაინც მოგათავსებდა კაცი. ახლაც შეიძლებოდა, თუ ამის საშ-
უალებას მომცემდი. მითხარი, ვტყუი? ბარმენ, ერთი ჭიქა...

მარტი: დიან, ერთი მეც მომიტანეთ.

მირიამი: ბატონი კონლი მხოლოდ კოქა-კოლას დალევს. ლვითის გულისათვის,
მარკ, ხომ ხედავ ფეხშე ვეღარა დგები? ვეღალაფერს აყირავებ. არადა
ბავშვიერი მატყუებ და ზღაპრებს მიყვები ოთახში როგორა მოძრაობ.

მარტი: მხატვარმა თავისი სიცოცხლე სასწორზე უნდა შეაგდოს...

მირიამი: იყო დრო, როცა მეგონა, რომ შენისთან გაუბედავი, მაგრამ ნიჭი-
ერი კაცი ამ ერთფეროვან ყოველდღიურობას გამარიდებდა. დიან, ინი-
ციატივა გამოვიჩინე და არც არას დონეს მინანია. მარკ, რატომ არ დავ-
დივართ ხოლმე ერთად, არც ახლა, და არც ქორწინებამდე?

მარტი: გახსოვს, ერთმა შენმა მეგობარმა იახტა...

მირიამი: ჴო, იახტა რომ მათხვა. ერთმა მორიდებულმა, ნიჭიერმა ჯატმა
ისიც თქვა, ერთი საწოლი ორისთვის ვიწროაო. მე მაშინ ზემოთ ავალ-
მეთქი... მახსოვე ძილინებისა რომ გისურვე. ეშმაქმა დალახეროს. გახს-
ნებადაც არა ლის.. ავდევრი ზედა სართულზე და აბრეშუმით მოვაჭ-
რეს არ ჩაეუგორდი ლოგინში?

მარტი: ყოველთვის გეხერხებოდა გაუბედაობის ოსტატურად დაძლევა.

მირიამი: ას იყო საჭირო, სხვაგვარად შოუ არ გამოვიდოდა.

მარტი: მერე გემბანზე ავედით და ჩემი ყურადღება შენ მიიქცი.

მირიამი: მე კი არა, ვარსკვლავებსა და თანავარსკვლავებებს აკვირდებოდი.
სახელებიც კი იცოდი. ოო, ან ის ჩრდილოეთის ნათება რა იყო. იმ ღა-
მეს არ იყო, საშინლად რომ დაიკვერა? გეგონებოდა ზეცაზე გადაკრული
უშეველებელი თეთრი ტილო გაფხრიჭესო.

მარტი: სწორედ მაშინ დაიჭექა, როცა მკერდზე გეალერსებოდი, რაც ახლაც
გაგუებითა მწყურია.

მირიამი: მარქ, ხელები გიყანკალებს.

მარტი: ვიცი, ვიცი, ვიცი...

მირიამი: აუცილებლად უნდა მიხვიდე კარგ ნევროპათოლოგთან. გაგსინჭავს.
 დიაგნოზს დაგისვამს. რაც მალე, მით უკეთესი.

მარტი: მირიამ, გვფიცები, ეს სასმელის ბრალია. რა შუაშია აქ ნევროპათოლოგი?

მირიამი: ბიძა მყავდა, რომელსაც სიმსივნე აღმოაჩინდა თავში. ზუსტად შენ-ნირი სიმპტომები ჰქონდა.

მარტი: არა, არ შემიძლია, მუშობას ვერ შევწყვეტ.

მირიამი: აյი გითხარი მანსარდა ნახე-მეთქი საღმე.

მარტი: ათასი იდეა გამიელებს ხოლმე თავში და მაშინვე თუ არ გადავიტანე ისინი ტილოზე, მერე...

მირიამი: ჴო, თავიდან ამოგივარდება, არა? ნევროპათოლოგი ნამდვილად და-ინტერესდებოდა მით. მე ნევროპათოლოგი არა ვარ და არც არასოდეს მქონის ურთიერთობა შენაირ ივალმყოფებთან, მაგრამ ის ვიცი, რომ მოვლა გვირდება.

მარტი: ეს ისეთი გრძნობაა...

მირიამი: ალარ მორჩები?

მარტი: იცი, თითქოს...

მირიამი: გვყო რა!

მარტი: თავი ჯუნგლებში მგონია, პალმებსა და ბუჩქებში წელში მოხრილი ველურები რომ არიან ჩასაფრებული, ისრებით ხელში...

მირიამი: შენ რომ მოგვლან. აერ თითქმის მიაღწიეს კიდეც შიზანს...

მარტი: ფერი ხომ...

მირიამი: დიახ, სწორედ ეგ ფერია თუ საღებავი შენს პიჭას, ხელებსა და, თუ გნებავს, თმებსაც რომ ამშვენებს.

მარტი: რას წარმოიდგენი, რომ სწორედ ფერსა და შუქს ჰქონია გასაოცარი. ძალა! ასე იყო და ასე იქნება ყოველთვის. იცი, ფერი უბრალოდ ფერი კი არ არის, იგი თითქოს კოსმიური ენერგიაა...

მირიამი: ასეთი რამები საზოგადოებრივ ადგილებში გასარჩევი არ არის.

მარტი: ფერი და შუქ-ჩრდილები, ეს ისეთი ძალაა, გოლიათს წამოაქცევს. ამ-ბობენ, პლანეტას ბოლოს მხოლოდ გიგანტური არსებებილა შემორჩე-ბიან, მე კი ვიცი, რომ სინამდვილეში, მხოლოდ ფერი და შუქი იარ-სებებს მუდა... ჴო, კარგი, მოვრჩი. გვეყო ეს ფილოსოფია. არ მინდა ნიუ-იორქში გადაფრენა. არც ის სიმშვიდე მინდა, არც მომვლელი.

მირიამი: ხომ შემეძლო დამეტოვებინე...

მარტი: პირველი შემთხვევა ხომ არაა, ჩემს მოშორებას რომ ცდილობ. თანაც...

მირიამი: თანაც რა?

მარტი: რომ სულ არ ითვალისწინებ.

მირიამი: მაინც რას?

მარტი: რასა და, რა შედეგი შეიძლება მოჰყვეს ამას. ვერ ვიტან, როცა მავიწ-როვებენ.

მირიამი: თუ ადამიანს დახმარება სჭირდება.

მარტი: მოდი, ასე შევთანხმდეთ, მირიამ. ლონგ-აილენდშე ერთად მივფრი-ნეთ. მე კი, მე კი ცოტა ხნით მუშაობას შევწყვეტ.

მირიამი: არა, ბატონო, ჩემთვის მიუღებელი გარიგებაა.

მარტი: შენ გვინდი არამე მოვაწირო? ეს მხოლოდ სამხადისი იყო...

მირიამი: რომ გებანავა, რასაც ამ ბოლო დროს, როგორც ჩანს, გადაეჩვენ,

და ცოტა გმოგეძინა ჩემს ორადგილიან საწოლში, დაღლას ვეღარც კი
იგრძნობ.

ბარმენი: ბატონი კონლი ნერვიანობს.

მირიამი: ნერვიულობს და არა ნერვიანობს.

მარტი: უკაცრავად, ბოდიშს ვიხდო.

მირიამი: (თავს მარქისენ მიაბრუნებს და მშვიდად ეუბნება): სანამ ყელში
თითს იყოფდი, მე და ამ ბრიყვ ბარმენს შელაპარაკება მოგვივიდა.

მარტი: რაზე?

მირიამი: რაზე და არ, ამ ყვავილზე. ამ პატარა მაგიდაზე ამ ყვავილის დადგმა
იქნება? ვერ ავიტან, არ შემიძლია! იქნებ, შენ მაინც შეაგნებინო ბარ-
მეს მოაშოროს ეს ყვავილი აქედან, შენ უფრო დაგიჯერებს.

მარტი: შევეცდები, მაგრამ... კარგი, უბრალოდ დახლზე დავდგამ და ვეტყვი,
რომ ჩემს ცოლს ყვავილები ეჭავრება მეთქი.

მირიამი: უთხარი რომ შენც ვერ იტან.

მარქი დახლისაენ მიემართება. მაგრამ იქვე ახლოს მუხლებზე ეცემა.

ბარმენი: ამებ ხომ არ იტყინეთ, ბატონო კონლი?

მარტი: იცით, ყვავილები მძულს.

ბარმენი: არა მგონია მართლა თქვენ გძულდეთ. ნება მიბოძეთ დაგეხმაროთ.

მარტი: დიახ, მაღლობელი ვიქნები.

ბარმენი: ყოველ მაგიდაზე თითო ლამაზი ყვავილი უნდა იყოს.

მარტი: თქვენი ჭირიმე მაგიდამდე მიმიყვანეთ. იქნებ აუხსნათ ჩემს ცოლს...
მარქი ნელა გადადგამს ნაბიჯებს. ცდილობს თავისით მივიდეს, ბარმენის
დაუხმარებლად. მირიამი მიუახლოვდება, ქულზე ხელს წაატანს, მაგრამ
აუცდება. ქალი დგება და მის ადგილას მარქი ჭდება. ბარმენი ყვავილიან
ლარნაკს მაგიდაზე დადგამს.

მირიამი: (ხელში იღებს): მოგწვიტეს ყვავილო? მალე დაჭენები კიდევ. წითე-
ლო ყვავილო, სიკვდილის განაჩენი გამოტანილი გაქვს. (მიუბრუნდება
მარქს). გუშინ გინზაზე შემთხვევით ერთ ძეველ სკოლელ მეგობარს
ელენს შევხვდი სილვერ ჰოლიდან. ერთად სადილობა გადაეწყვიტეთ.
გარკვევით მითხრა ყოველგვარი ქმრების გარეშე. მე ვფიქრობ, ცოლ-
ქმრულ პრობლემებზე უნდა, რომ მესაუბროს.

მარტი: როდის მიღიხარ, რამდენ ხანში?

მირიამი: ხომ გითხარი, არავითარი ქმრებით.

მარტი: სხვა მაგიდასთან დავკდები, სანამ თქვენ ცოლ-ქმრულ პრობლემებზე
ისაუბრებთ.

მირიამი: რომც არ ესადილობდე ელენთან, შენთან მაინც არ დაიტჩებოდი.

მარტი: იცი რა კარგი კოსტუმი მაქვს, სუფთა საზაფხულო.

მირიამი: წონასწორობას რომ კარგავ, რა ვქნა?

მარტი: უცებ მოვრჩები. ცივ წყალს გადავიდებ და...

მირიამი: შენ მე არ მისმენ, რასაც გეუბნები. შენთან ლაპარაკს აზრი არა აქვს.

მარტი: წონასწორობას თუ ვერგავ, იმის ბრალი კი არ არის...

მირიამი: ხომ გითხარი უკვე...

მარტი: ჩემი მარტო დატვება როგორ იქნება. ერთი სუფთა საზაფხულო კოს-
ტუმი მაქვს...

მირიამი: ლეთის გულისათვის, მარქ. ნუთუ არ შეიძლება თავს უფლება მივცე-
და...

მარტი: კი, რა თქმა უნდა. უბრალოდ...

მირიამი: ტირანივით მექუევი.

მარტი: კარგი, დაწყნარდი, ნუ გამიბრაზდები. მე მხოლოდ...

მირიანი: თუ გინდა ვინმეს გამოგაყოლებ. დავიქირავებ. ჩემს პალტოზე შეიძლება და მიმდინარეობა.

ხარ. ბარმენ, ტაქსი გამომიძახე.

მარია: მინდოდა ასე შეგვეძია აქ. (დგება). ამასობაში, იქნებ, ცოტა ხნით დაძინება შევძლო შენს ოთახში.

მირიანი: აქაური გალერები გენახა. ეტყოდი კონსიერჯს და ვინმე სტუდენტს გიპოვიდა ხელოვნების ფაკულტეტიდან, რომელიც გიდობას გაგიწევდა. (ბარმენს მიუბრუნდება). გორმიძახე ტაქსი?

გარემონი: გახვალთ თუ არა სასტუმროდან, ტაქსებიც იქვეა.

მარია: შენი შეგობრი გავიგებდა, შეც რომ...

მირიანი: არავითარი ქმრებიო, ვერ გაივე? უქ-მრე-ბო-და-ო. მორჩა და გა- თავდა.

ქარის ჟუზუნი ისმით.

მარია: (ნელა ლაპარაკობს): ჩემს სამუშაოს მე ყოველთვის შიშითა და მოკრ- ძალებით ვეკიდებოდი, იმიტომ, რომ მისი ძალა...

მირიანი: ისეთი საიდუმლოს ახსნა გინდა...

მარია: მინდა როგორჩე გაგაგებინო თუ რა შეუძლია ტილოს, რა ძალა...

მირიანი: ისევ სიგიურ შემოგიტია, როგორც ვხედავ. შენი საქმე წასულია.

მარია: მე ვიტყოდი, ეს...

მირიანი: სუფთა ანანისტი ხარ.

მარია: ეს თავგადასავალია. მოდი, მეც წამოვალ.

მირიანი: დარჩები და იმუშავებ.

მარია: რაშიც გინდა ჩამითვალე, მაგრამ...

მირიანი: ყოველგვარ სახლვარს რომ გადახვედი ვერ ატყობ?

მარია: (თალისახენ მიემართება): პიჭავი მაქვა. ჭერ არც ჩამიცვამს. სულ რა- ღაც ორი წუთი მინდა. და ხუთ წუთში ქვემოთ ვიქნები.

მირიანი: არა, შენ ჩემს გვერდით დღეს ვერ გაივლი.

მარია: რა ვენა, მუშაობა ისე მლლის, ისე ვიფიტები სულიერად, რომ ასე მგო- ნია, გასაცემი აღარაფერი დამრჩა.

მირიანი: მარქ.

მარია: ჰო, მირიამ.

მირიანი: დაბრუნდი, რა, შტატებში. ექიმთან მიდი. როგორც შენ მეულლეს, ნუთუ არ მაქვს...

მარია: თავს ვერ დავანებებ...

მირიანი: იმ დღეს ყვავილებს ვჭრიდი შენს სახელოსნოსთან, შენი ხმა შემო- მესმა. ნახატს ისე ელაპარაკებოდი, თითქოს სხვაც იყო ვინმე სახელო- სნოში.

მარია: ალბათ, ჩემს თავს ველაპარაკებოდი.

მირიანი: ჰო, რას ვამბობდი? ყვავილებს ვჭრიდი-მეთქი. ბუნებრივია, თავს, ასე თუ ისე, ულად ვგრძნობდი, მაგრამ შენთვის არაფერი მითქვამს.

მარია: მხატვარი მარტო ჩეხება მუშაობისას...

მირიანი: მეც ასევე მარტო ვიყავი, როცა ყვავილებს ვჭრიდი. მარტობის გრძნობა ისეთი რამეა, არც ღირს ამაზე საუბარი.

მარია: მე მესმოდა შენ რომ ყვავილებს ჭრიდი და მომეჩენა, რომ ამ ყვავი- ლების ნაცვლად შენ ბევრად დიდი სიმოვნებით ჩემს...

მირიანი: წარმომიდგენია რა დღეში იქნებოდა კაცი, რომელსაც?

მარია: მაშინ, ქალზე რალა უნდა ვთქვათ?

მირიანი: სხვათა შორის, აბსოლუტურად გულგრილი გახლავარ უცნობ მამა- კაცთა მიმართ, მაგრამ შენ სულ სხვა ხარ ჩემთვის.

მარია: რომ ვერ მიტან?

მირიამი: მაინც ჩემი ხარ!

მარგი: ნუთუ მართლა? შენა გვინია, მართლა მეძინა ჩუმად რომ გამომვერი საბინიდან და პალტო მოისხი? შენა გვინია, ვერც იმ დაწყევლილ ღამეს ვერ გავიგე, როგორ დაქმედე მანქანა, გარაში რომ არ შეხვედი და იქვე, სახლის წინ გააჩერე? მართლა ასეთი უტვინი გვინიგარ? ან გვინია, ის გამომეპარა დილას უკან რომ დაბრუნდი? ჯერ კარის სახელურის ჩხა-კუნი შემომესმა შემოსასვლელში. ისიც გავიგონე, ფრთხილად რომ შე-წეჭი ლოგინში და ქმაყოფილმა ამოისუნთქე.

მირიამი: იგონებ რაღაცას.

მარგი: არ ვიგონებ, ნამდვილად ასე იყო.

მირიამი: იგონებ-მეთქი.

მარგი: მე კი გეუბნები, რომ ასე იყო. შენ ისიც კარგად იცი, რომ მე ყველა-ფერსა ვწვდებოდი.

მირიამი: კი მაგრამ, შენ რომ არასოდეს...

მარგი: არასოდეს არ მითქვამს, ჰო, არასოდეს.

მირიამი: რატომ?

მარგი: ვერ ვამბობდი...

მირიამი: ვერ ამბობდი? (ქარის ზუშუნი ისმის) ჩვენ ორი სხვადასხვა აღამი-ანი ვართ, მარკ, თუ...

მარგი: (შეშინებული წამოიძახებს): გაჩუმდი! (ქალი ხელებს სახეზე აიფარებს)

მირიამი: ერთი მთლიანის ორი ურთიერთგამოშრიუხავი სახე.

მარგი: გაჩუმდი-მეთქი!

მირიამი: ერთინი ვართ! მხატვარი, რომლის სხეულში ჩასახლებულა...

მარგი: ძუნა ხარ, ნამდვილი ძუნა.

მირიამი: რაც გინდა დამარტე, მაგრამ იცოდე, რომ ამით შენ საკუთარ თავს უარყოფ. აი, რას აქეთებ? დილით ლოგინში რომ შემომიწვებოდი, ძა-ლიან დალლილიცა ვყოფილვარ, მაგრამ უარი არასოდეს მითქვამს შენ-თვის. თუნდაც ის ვაჭარი აიღე, საიდუმლოდ რომ ეინახავდით! იქნებ მე ვიცოდი, რომ მას...

მარგი: (შუა წინადაღებაში აწყვეტილებს): ხუთი წუთი მაცალე, სულ ხუთი წუ-თი, რომ კაცს დავემსგავსო.

მირიამი: არც ერთი წამი.

მარგი: კარგი, ჰო, მიდი, შე ბოზანდარავ! იმ შენს ლანჩჩე, იმ ვაებატონთან, ელენი რომ ჰქვადა. არ დაგაგვინდეს. დარწმუნებული ვარ იმ შენს კუ-როს, ოჯახური პრობლემები რომ აწყებს და ქალის სახელი რომ ჰქვია, ბევრს არ ალოდინებ. ძეირფას ჩჩევებსაც მისცემ. მე კი, შენი კანონი-ერი მეუღლე, რომელსაც ჯერ კიდევ მიღვას სული, მარტოც ვისადი-ლებ ძალლივით — ოღონდ ჩემს ოთახში არა. იქ ჩემი ნამუშევრებია. ისინი იმდენ ენერგიას მოითხოვენ, რის გაცემის თავიც ჯერ-ჯერბით არა მაქვს. ხოლო, რაც შეეხება შტატებში დაბრუნებას, ორივე ერთად გადავფრინდებით, თუ არა და...

მირიამს მხრებში წავლებს ხელს. ქალი წაიბარბაცებს და მუხლებზე ეცემა. მარკი ფეხში წამოაყენებს და ბარიდან თალიან კარში გაიყვანს.

ბარმენი: — ბატონო კონლი, თუ გნებავთ ოქვენს ოთახამდე მიგაცილებთ.

მარგი: (შუა მაგიდისაკენ გაემართება და დაჭდება): არა, გმაღლობთ. აქ ვიქ-ნები სანამ ჩემი მეუღლე დაბრუნდება.

სცენა ბნელდება.

ბარმენს პერანგი შეუსხინია და კიქებს ჩეცხავს. ბაჟიდან ცხელი ჭავლი ამოდის. თალიან კარში მირიამი შემოდის.

ბარმენი: ბარი დაეტილია.

მირიამი: რახან მე აქა ვარ, ესე იგი, ღიაა. (თალიან კარში ჭავლი ჭალბატონი შემოდის და ისევ გადის). ოჯო, საწოლი შეუკეთებიათ! შენ კი, როგორც ვხედავ, ეს ყვავილი ისევ ჩემს მაგიდაზე დაგიდგამს. ჭანდაბას შენი თავი. პმმ. ლილები შევიხსნია. გიხდება.

ბარმენი: ბარი თორმეტამდე დაეტილია. ხომ ხედავ ჭიქებსა ვრეცხავ. წყალი ძალიან ცხელია და ლილებიც იმიტომ შევიხსენი. თქვენ კი ის გირჩევნიათ, ორთქლს მოერიდოთ.

მირიამი: ჩემზე ნუ დარჩდო. იცი, რა შევამჩნიე იაპონელ მამაკაცებს? როგორც წესი, ტანზე თმა თითქმის არა აქვთ.

ბარმენი: დიდხანს იყვლევდით მაგას?

მირიამი: დიახ, პატარა-პატარა გამოკლევები ჩავატარე და ისეთ რამეს მივაგენი, რასაც ტურისტულ ბროშურაში, ნამდვილად, ვერ იპოვი. არ მიყვარს ბანჯგვლიანი მიმაკაცები. ისინი მომწონს ვისაც თმა მხოლოდ იქა აქვთ, სადაც საჭიროა. ილლებამი და სასქესო ორგანოებთან. მათზე მეტი რა საჭიროა. სულ ცოტა კი ასატანია, თუმცა მთლიან ბანჯგვლიანი კაცი საშინელებაა. ერთი სამოცდათხუთმეტი წლის ფრანგული ლვინო მომიტანე. ხომ უნდა აღვინიშვნო...

ბარმენი: რა ბრძანეთ, რა მოგიტანოთ?

მირიამი: არაფერი, გაეცემორე.

ბარმენი: ვერ გავიგე თქვენი ხუმრობა.

მირიამი: კარგი... კოქტეილი გამიქეთე!

ბარმენი: ბარი დაეტილა.

მირიამი: ეტყობა საქმემ შეგიყოლია, საათისთვის არც კი შეგიხედავს. არადა თორმეტს სამი წუთი იქნა. ზუსტად ის დროა ჩემი კოქტეილის მომზადება დაიწყო. იცი, საერთოდ, როგორ კეთდება? სანამ მომიმზადებ, თორმეტიც გახდება და მეტიც.

ბარმენი: კოქტეილი ჭინით კეთდება, არა?

მირიამი: მომეცი, მე თვითონ შევაწვევ. (ქალი ბარმენის ადგილას დგება, ეს უკანასხელი კი სახწრაცოდ გაეცლება). მასალა ბლობად არი. ერთი ეგაა გაეკეთება არ იცი. რა იყო, რას გამირბისარ?

ბარმენი: მგონი კიოტოში წასვლა გადაგითვისებით.

მირიამი: ვერ აქა მაქაც რალაც საქმე მოსაგვარებელი.

ბარმენი: ისე, უცის ნახევარებინამ დაგინტერესებდათ.

მირიამი: (ისევ დახლს უკან დგას): პმმ. რა არის იქ საინტერესო?

ბარმენი: ზღვის შესანიშვნაი ხედები, ცხელი გაზაფხული და კარგადაც დასვენების შანსი.

მირიამი: პოო? ესეც ასე. კოქტეილი მზადაა. ბრენდისა და პიტნის ნალების თანაბარი რაოდენობა სჭირდება. მწვანეც შეიძლება და თერთიც. დაიმასოვრე ესეც და მეც — ქალბატონი, რომელმაც გასწავლა ეს ზველოვერი.

ბარმენი: არა მგონია, რომ თქვენი განსაკუთრებული რეცეპტი ასე აღვილად დამაკიტყდეს.

მირიამი: რომ დაგავიწყდეს?

ბარმენი: არა ამოშლის ტვინიდან თქვენთან გატარებულ წუთებს! თქვენს მა-

გიდასთან ხომ არ მიირთმევდით ამ კოკტეილს?
მირიამი: კოკტეილის მაგიდასთან მიტანა შენი მოვალეობაა.
ბარმინი: ვიცი... და ისიც გითხარით, რომ სხვას ვეკუთვნი, ვერ ვლაპორბ,
არ შემიძლია.

მირიამი: დიახ. შენ ეგ უკვე მითხარი, ჰმმ. კი, მასის და გულიცა მწყდება.
ისე, თითო-ოროლა თუ იქნება, ვისი გაკვირვებაც საერთოდ ვერ შევ-
ძელო.

ბარმინი: ჰიდა წაბრძანდით კიოტოში. დღესვე.
მირიამი: რა თქმა უნდა წაევალ. (სასმელით ხელში თავის მაგიდას უბრუნდება).
იქ მშევნეორი ბალებია, კამეამა აუზები, რომლებშიც აყვავებული ხე-
ხილი ირკლება. მერე კი უცხუს ნახევარკუნძულზე თქვენთან ერთად
ნეტარებას მივეცემი.
ბარმინი: სამუშაოს ვერ მივატოვებ.
მირიამი: „ნუ იდარდებ, ნუ ინალვლებ,
ერთხელაც შენ გავიძორთლებს“.

ჰმმ. დიახ. კონი-ჩი-ვა. გამარჯობას ნიშნავს. ჰონ-ჰონგი. სინგაბური. ბანგ-
კოკი — რა უცნაური სახელები! ჰმმ. აი, ინდოეთში, სადაც ქუჩები
შიმშილთ დახოცილი ხალხთაა სავსე, ვერ წავიღოდი, უბედურება არ
მიზიდაკა.
ისმის ზარის ხმა.

ბარმინი: მაპატიეთ, რესტორანში მეძახიან. (გადის თალიან კარში. განათებულ
წრეში შუახანს მიღწეული კაცი, ლეონარდი შემოდის. იგი ახალგაზრ-
დულად გამოიყურება).

ლეონარდი: ძალიან ლამაზი კოსტუმი გაცვა.
მირიამი: ერთი სული მქონდა, როდის ჩამოფრინდებოდი ნიუ-იორკიდან ტო-
კიოში, რომ ჩემს ჩაცმულობაზე შენი აზრი გამევო?
ლეონარდი: მთელი საათი მომიწია მარკთან ყოფნა. ის მთლიანად თავის სამ-
ყაროში — მხოლოდ მისთვის გასაგებ ჭუნგლებში ცხოვრობს. მართლაც
ორიგინალური ნიჭის მხატვარია.

მირიამი: ერთი მაგის იმპოტენტი დედაც...
ლეონარდი: ის იმისთვის კი არ მუშაობს, რომ მის ნამუშევრებს ოთხციფრი-
ანი ფასი დაედოს.

მირიამი: მით უარესი მისთვის. სულ ეგ არის შენი დახმარება?
ლეონარდი: კარგად ვერ გავიგე. რომ მეთქვა, არასოდეს მინახავს იმდენი
ტანჯვა, რაც მის ბოლოდროინდელ ნამუშევრებშია-მეთქი, ისევ ისე შე-
უკურთხავდი?

მირიამი: (ყვავილან ლარნაკს დახლზე ახეთქებს): აი ჩემი პასუხი.
ლეონარდი: ნუ წაუჭერ კაცს ყელში. ხანდახან სხვებსაც უნდა გაუწიო ან-
გარიში.
მირიამი: რას მასწავლი. თუ საჭიროა ყველაფერსაც ვეწევ ანგარიშს. მართ-
ლა, როგორ მოგეწონა მისი ითახი?

ლეონარდი: პო. ოთახში რომ შემიშვა, აი, მაშინ კი მიეცვდი, რატომ მთხო-
ვდი სასწრაფოდ ჩამოსვლას. და მაინც, მისმა ჯანმრთელობამ ჩემზე
ძალიან იმოქმედა.

მირიამი: ერთი იმ ხალხსაც პეიონე ქუჩაში რომ ეგახება!
ლეონარდი: პო, მე...

- მირიაში:** მარკმა გულადი კაცის სახელი მოიპოვა. ახლა კი ისეთ რამეს გეტუნებია კულიდან შეიშლები. მას ჰერინია, რომ მან პირველმა აღმოაჩინა ფერი.
- ლეონარდი:** ისე, სულ ყოველთვის დავა იყო იმაზე, არსებობდა თუ არა ფერი მანამ, სანამ მას თვალი აღიქვამდა.
- მირიაში:** მორჩი ერთი. ნუ იგონებ ზღაპრებს. ასეთი ფსევდო-ფილოსოფიური აზრები, ეტყობა, მისგან შეითვისე.
- ლეონარდი:** უბრალოდ, იმის თქმა მინდოდა...
- მირიაში:** პო, უბრალოდ. მარკმა ჰერინია, რომ ის პირველია, ვინც ფერი აღმოაჩინა და ეს აშინებს მას. ასე გაიძახის, ფერის შეგრძნება დიდებულიაო, მაგრამ თან შიშაც ჰგრძის. ეს როგორ მოგწონს, პა? ან, იქნებ ეს სულც არ გედარდება?
- ლეონარდი:** მხატვრებს ეპატიებათ.
- მირიაში:** შენ ეერ გამიგო. მას აშინებს ეს აღმოჩენა.
- ლეონარდი:** ეს თვითონაც მითხა.
- მირიაში:** გეხვეწები, წაიყვანე! ბავშვივითა მყავს მოწებებული კალთაზე. არ მინდა უსუსური ქმარი მყავდეს, გვესმის, არ მინდა!
- ლეონარდი:** ნუ ყვირიხას!
- მირიაში:** მინდა რომ გამიგო, ლეონარდ.
- ლეონარდი:** კარგი, პო. ჩას აპირებ?
- მირიაში:** აღარ შემიძლია მასთან ცხოვრება. არც ამერიკაში აღარ გაყვაები.
- ლეონარდი:** მე კი მეგონა, რომ მარკი გიყვარდა.
- მირიაში:** კი, მაგრამ, მითხარი აბა, ვის შეეალო ჩემი ცხოვრების საუკეთესო წლები? პოდა, რატომ უნდა მოეკლო მოგზურობის სიამტკბილობა?
- ლეონარდი:** მიზეზიცა მაქვს. არ მინდა და არც მოვიკლებ.
- ლეონარდი:** მიატოვებ? შენი დეზერტირობა...
- მირიაში:** ხომ არსებობს საყაცე, თვითმფრინავი, დასამშვიდებელი საშუალება და ათასი სხვა რამ.
- ლეონარდი:** პო, როგორ არა. წავალ თვითმფრინავის ფრენის განრიგს დავაზუსტებ. იქნებ...
- თაღაან კარში გადის.**
- მირიაში:** ზოგი ქალი უცებ ბერდება. დაძინებამდე ახალგაზრდა, დიახ, საჭმაოდ ახალგაზრდა. გაიღვიძებს — ჩას ხედავს სარკეში? — საჯუთაო ლანდი! დიახ, ლანდი! სახის ნაცვლად მხოლოდ ანარეკლია. ახალგაზრდობა, ფაფუ, გამქრალა! იყო და აღარ არის და მითნც არა ნებდება თუ, რა თქმა უნდა, მე მყავს ხასიათით. გაშმაგებული იწყებს ძებნას. მაგრამ, იმას ვინც შენ მოგწონს, შენთვის წუთზე მეტი არ ემეტება. მარტო, თვალს თუ შეგალებს გაჩახჩახებულ ბარში. ეგაა და ეგ, სწორედ ამ დროს ამიტანს ხოლმე სიკედილის შიში. განა არ ეცი, რომ უნდა ამოვიგლიჯო იგი გულიდან, დარდი გადავიგდო და ცრემლი შევიშრო! — პო, ამ სამაჯურებმა ხომ შემალონეს... შეიძლება შეგრჩა კიდეც მიმზიდველობა, მაგრამ ააა მერე? მერე კი ჩემი მთლად მარტოდმარტო, ყველასაგან მიტოვებული, საღმე სასაფლაოზე ან კიდევ სასტუმროს ნომერში ლოგინად ჩავარდნილი, ნარკოტიკების იმედად. სიბრე, ო, ეს საზიდარი სიბრე — უცებ რომ მოგვპარება. ეერა, ეერ შევევებები. ვისოდეს. შიშით ეელოდები მას. დიახ, შიშით (გაღიზიანებული ბრჭყვა-ალა სამაჯურებს აწვალებს). სიმშვიდის ნატამალიც არ შემრჩა. წაგიდა, გაქრა. ქალი ვიწვი და ვიდაგები და ცეცხლის გამნელებელი ვერ მიპოვია. ქალი, რომელიც... თუმცა ამაზე მოგვიანებით (ლეონარდი ბრუნდება). მაპატი ლეონარდ. რალიცაზე ვფიქრობდი...

ლეონარდი: დავაზუსტე თვითმფრინავების ფრენის განჩიგი, მაგრამ, მოუმატებულია
სიმართლე თუ გინდა, ცველა შენი მეგობარი გაოცებული დარჩებულია მით-
მირა მიმდინარე. ამ მოგზაურობას ჩემთვის, ლეონარდ, იმხელა მნიშვნელობა
აქვს, რომლის ახსნა განმარტებასაც სულაც არ ვაპირებ.

ლეონარდი: თუ დააპირო...

მირიამი: გადაწყვეტილია. შტატებში ერთად ბრუნდებით. შენ გაბარებ.

ლეონარდი: კი, მაგრამ ვინ დააფინანსებს მაგ შენს?..

მირიამი: სულ ცველაფერში ჩემშე იყო დამკიდებული. ზოგჯერ ეს ხელს მა-
ძლევდა.

(ხელჩართიდან ტყავის შავ საფულეს ამოილებს და ხსნის.)

ლეონარდი: საკრედიტო ბარათია?

მირიამი: მართალი ბრძანდებით. თანაც ჩემს სახელზეა. ის თავშესაფარში წა-
ვა, მე კი, როგორც შევთანხმდით, ჩემს გზას დავადგები. ვეღარავინ შემო-
შლის ხელს ამაში. რა ვწა, მიყეას სასტუმროები, ბარები და, საერ-
თოდ, კომფორტი. გადაწყვეტილია. მორჩა და გათავდა.

ლეონარდი: ასეთ დროს მიტოვება...

მირიამი: მორგან მანქეტენის საცავში, მარკის ორასი, იქნებ მეტიც საუკეთე-
სო ნამუშევარია დაცული ჩემს სახელზე. ისინი მანამდეა შესრულებუ-
ლი, სახამ, როგორც თვითონ ამბობს, იმ თავის პულვერიზატორს გამო-
იყენებდა და ფერის სიიდუმლობას აღმოაჩენდა. რომ ალარაფერი
ვთქვა მის უძრავ სხვა ნამუშევარზე.

ლეონარდი: უტყუარი ალლო გაქვს, ვერაფერს იტყვი. თანაც თვალი გაქვს
ისეთი...

მირიამი: მართალი ბრძანდები, რა იცი რა ხდება?!

შემოდის ბარმენი, გაივლის სცენას და იატაკზე შეამჩნევს უვავილიან
ლარნაკს. აიღებს, შუა მაგიდაზე ათავსებს და დახლს უკან მიიღალება.

ლეონარდი: შენ მართალი ხარ. ცველაფერია მოსალოდნელი. ეი, ბარმენ,
ერთი წუთით.

მირიამი: მარკი თავისი ნათითხნის გამოფენას მოვთხოვს. აი, ნახე თუ არა.
რას ეტყვი?

ლეონარდი: „გერ არა-მეთქი“ — ვეტყვი.

მირიამი: მაშინ სხვა გალერეაში მიიტანს და, ხომ იცი, ისეთი სახელი აქვს,
უარს არ ეტყვიან.

ლეონარდი: ვერ დაიჯერებ, რომ შენ...

მირიამი: რა ვწა, ნუ დაიჯერებ, ლეონარდ. ჩემს გეგმებს კი მაინც არ შევ-
ცელო. კაცი შეიშალა. ვერა ხედავ. შეიშალა!

ლეონარდი: შენ რა, მარკზე...

მირიამი: დიახ, სწორედ მარკზე მოგახსენებ.

ლეონარდი: მე ვერ ვიტყოდი...

მირიამი: შენ ვერ იტყოდი, მე კი ამაში დარწმუნებული ვარ. შენ მხოლოდ
მის დასრულებულ ნამუშევრებსა ხედავ, სხვას ვერაფერს. ყური რომ
დაგავდებინა რეებსა როშავს, დამიჯერებდი. შენ იცი სახელოსნოში,
მარტო როგორ უკირის თავის ნამუშევარს? „აი, შე ძუკნავ, შენა. ან
მე ან შენ-ო! მაინც ხომ მოგაგენიო. ჰააა? შუქ-ჩრდილებიც ათამაშდ-
ნენ“ და...

ლეონარდი: მირიამ დაშოშმინდი. ნუ ყვირიხანა.

მირიამი: მოსამახურეს შეეგზავნიდი ხოლმე საჭმლით, ასე სამ-ოთხ საათზე.
ის კი „—გაეთრიყ აქედანა, შენი...“ — მიუჭახუნებდა. ერთხელ სინიც კი

ჩაარტყა სუმლიანად თავში. შენ რა გენალოლება, რა! შენ ხომ დამკურებული
ლებულ ნამუშევარს უყურებ. მე ვიკითხო თორემ... გაუთავებლად მეს-
მის როგორ შემოუტევს ხოლმე სივიე ხატვისას და სრული პასუხის-
მგებლობით ვაცხადებ, რომ მარკი შეშლილია! გის გადავყეარე, გის...
ჰნდა, უნდა გავეცალო. გინახავთ დაჭრილი, გააფრთხებული მხეცი!

სულ სხვაგანა ჯერის მისი გონება. ისმის მინის საყიდრების წარუნი.

ლეონარდი: (დაინახავს მარკს თაღიან კარში): ჩამოსული.

მირიამი: ღმერთო ჩემო, არ მინდა დამინახოს. სადა დგას?

ლეონარდი: ვითომ მეც ვერა ვხედავ. აშკარად ერიდება...

მირიამი: გარე და მორიდება?

ლეონარდი: კედელს ეყუდება. ქეთ არც იყურება.

მირიამი: ისევ სალებავებშია მოთხერილი?

ლეონარდი: პირი გაუპარსავს და სახეც გაუჭრია. სამაგიეროდ ახალთახალი
საზაფხულო კოსტუმი ჩაუყვამს.

მირიამი: მოდი, ბალში გავასწროთ, სანამ ეგ მაგიდებს მიანგრევს.

მარკი გადის.

ლეონარდი: ალბათ, ტუალეტში მიღის, სახილან სისხლის ჩამოსაბანად.

მირიამი: რომელ ფერის აღმოჩენაზეა ლაპარაკი. თხასავით ყარს. ნაბიჭე
ძლიერდა ადგამს და...

ლეონარდი: იცი რა მოსვლია ბანაობისას? აბაზანაში თურმე ფეხი დაუცდა,
ფარდებს დაპერიდებია და სულ ჩამოუფხრეწია.

მირიამი: ქველი ნამუშევრების ხათრით მაინც უჩჩიე, რომ სასწრაფოდ შტა-
ტებში დაბრუნდეს!

ლეონარდი: რომელი თვითმფრინავი მისცემს მაგის მგზავრობის უფლებას
ტოკიოდან?

მირიამი: საკაცებე რომ დავაწერინოთ და დასაშვიდებლები მიეცეთ სამაგი
ღოზით?

ლეონარდი: მაგისთვის მგზავრობა რომ უჩიტაოთო, რომელი ექიმი მოგიწერს
სარეგისტრაციო ბარათზე ხელს?

მირიამი: გაშ, რა ვქნათ?

ლეონარდი: მარკის გაგზავნა მარტო გემით თუ მოხერხდება.

მირიამი: იცი, რას გეტუვი, ლეონარდ? ყველაფერს თავისი საზღვარი აქვს.
მეყო...

ლეონარდი: როგორ, შენ არ გაპყვები?

მირიამი: არა, მე ჩემი ვეგმები მაქვს.

ლეონარდი: ის შენს იმედზეა...

მირიამი: მარტო ჩემს იმედზე არა... სხვათა შორის.

ლეონარდი: შენ იმას ამბობ, რომ მიუხედავად მისი ასეთი მდგომარეობისა
შენ მაინც?

მირიამი: არ მინდა მთელი სიცოცხლე ხელფეხშეკრული ვიყო, გესმის?

ლეონარდი: მირიამ, მე გალერეის ღირექტორი ვარ და არა განქორწინების
ბიუროს ვექილი.

მირიამი: მარკის შტატებში გემით გამგზავრების იდეა არ უნდა იყოს...

ლეონარდი: მართლაც, მშევნიერი აზრია, თუკი დაგეთანხმდა.

მირიამი: ჯერ კიდევ ხომ ცოლებმარი ვართ. ისე კი, ნებისმიერი აღვოკატი
მოკიდებდა ამ საქმეს ხელს.

ლეონარდი: ჩემს გალერეაში მიღიონი მხატვრის ნამუშევრები ყოფილა გა-
მოფენილი. ზოგი მათგანი ხატვისას ფეხის თითებს ხმარობდა. ერთი
ისეთიც იყო, საკუთარი ფალოსით რომ ხატავდა.

მირიაში: ამდგარით თუ დავარდნილით?

ლეონეარდი: არც აღარაფერი მაკვირვებს. ჩევენს გალერეაში უარეს სიტყვებით და დაწესაც ნახავს კაცი.

მირიაში: საინტერესოა. იცი, მარქს ჯერ-ჯერობით ხატეის არავითარი განსაკუთრებული სტილი არ შეუმუშავებია. მაგას ოლონდ აფხევინე, აგლეჭინე, აჭრევინე... ყველაფერს თავდაყირა დააყენებს, დაიწუწება, დასველება, ამოითხუპნება. ეს მისი ფერის საიდუმლოება ხომ... და რა ვიცი კიდევ რა. ამ ყველაფერმა ისე ჩაითრია, თავს ვერც დაალწეს მგონი. ახლა ეს მისი სახელოსნო. წმინდა, ხელშეუხები. მისი ბორვები, რომ არაფერი ვთქვათ მის შუქ-ჩრდილებით გატაცების პერიოდზე.

ლეონეარდი: ამ ეტაპზე, როცა ტექნიკა ჯერ კიდევ დაუხვეწვავის მეთქი გამოფენის მოწყობაშე ფიქრი. გამიგო და დამეთანხმა. ამ ხნის განმავლობაში იძულებული იყო სულ ფეხზე მდგარიყო. არა, მირიამ, შენ ვერც ხდები ბოლომდე, რამდენად სერიოზულადაა მარქს ავალ.

მირიაში: (ხედავს როგორ გამოდის მარქი კულისებიდან): სახეზე პაპირისის სისხლიანი ქალალდი აქეს მიყრული. ჩევნ მაგიდასთან რომ მოვა, უფრო სწორად თუ შეძლო, მინდა რომ შენ, როგორც მეგობარმა, უთხრა ეს ყველაფერი. ლეონარდ?

ლეონეარდი: ბატონი.

მირიაში: როგორ ფიქრობ, რატომ გამოვიგზავნე დეპეშა?

ლეონეარდი: რა თქმა უნდა, მარქის უცნაურობები არაფერ შეუაშია. ათასნაირი ხერხი არსებობს სალებავის დადებისა ტილოზე, ან ხეზე, ან თუნდაც ლითონის ფირფიტაზე, ან კიდევ ქვის ფილაზე...

მირიაში: შევყდი. არ უნდა მომემართა შენოთვის.

ლეონეარდი: მარქი, რას განიცდის იცი, ყველაზე მეტად?

მირიაში: რას?

ლეონეარდი: იმ აშკარა ცვლილებას თქვენს ურთიერთობაში რომ შეიმჩნევა. შემოდის მარქი და მიერაოთხება შუა მაგიდისახენ, სახეზე სისხლიანი პაპირისის ქალალდის ნაგლეჭები აკვრია. ქათქათა კოსტიუმი აცვია, მაგრამ არ უხდება, რადგან, აშკარად, წონაშია დაკლებული. გარეგნულად, თითქოს განადგურებულია, თუმცა ერთი ბავშვური თვისება მაინც შერჩენა, საუბრისას აღტაცებულს ხმა უკანეალებს.

მარქი: ბარმენ, იქნებ, ერთი სკამიც მოგვიტანო და...

ბარმენი სკამს მაგიდასთან დგამს. მირიამი ციფად იყურება პირდაპირ.

მარქი დაგდომას ცდილობს, თან მთელი ძალით ეყრდნობა მაგიდას. სულმოუთემელად იცინის.

მირიაში: ეს სპექტაკლი როგორლა მოგწონს. გამობრძანდა აქ, ხალხში, თან როგორ იქცევა. შენი თავი წარმოიდგინე ჩემს ადგილას! მრცვენია და მეტი არაფერი.

ლეონეარდი: რა იცი, იქნებ თვითონ რცხვენია შენზე მეტად?

მირიაში: სულაც არა. რა ეტყობა! ვერა ხედავ იცინის?

ლეონეარდი: ნერვიულობის გამო, ალბათ. უბრალოდ შეცბუნებულია.

მირიაში: თუ ასეა, მე სიძულვილი უნდა მაცინებდეს ახლა, მაგრამ, არ შემიძლია. სიძულვილი რომ მაცინებდეს ხარხარით ცას შევძრავდი. მაგრამ, საუბედუროდ... — არაფერი მითხრა! — სიძულვილი სიამოვნებას სულ არ მაინჭებს. არაფერია ამაში, არც უჩევეულო, არც არაბუნებრივი. მიხვდი, რატომ ვთქვი უარი? მე ვიცოდი რასაც ვაკეთებდი.

ლეონეარდი: შენი ხმა...

მირიაში: ჩემს ხმაზე ნუ დარდობ.

ლეონარდი: თითქმის ყვირიხარ.

მირიამი: მე მართალი ვარ!

ლეონარდი: კი, მაგრამ, არ გინდა ეს გაზვიადება. ეს ყველა ჩეცენგანისათვის
ისელაც მტკიცნეულია.

მირიამი: შენი სიმპათია მის მიმართ, მართალი გითხრა, ზედმეტი ფულუნება
მკონია. დიახ, ჩემო პატარავ, ასე რომ მიმართავ მუდამ, აპა, შენი პა-
ტარა. აიღ და იშვილე, ვინ გიშლის?

ლეონარდი: ცხოვრებამ მასწავლა...

მირიამი: რა, იგნორირება?

ლეონარდი: დიახ, იგნორირებაცა და დავიწყებაც.

მირიამი: აჟ, ეს დისტანცია!

ლეონარდი: რა თქვე?

მირიამი: რო ადამიანს შორის მანძილი ზოგჯერ...

ლეონარდი: (მარკს მიმართავს): ამ პატარა, უკ, პატარ-პატარა შეტევებმა,
გულ-მუცულს რომ გიტრიალებს, ძალიან გადაგლალი, არა მარკ?

მარკი: კი, სუნთქვა მიჰირს. ოლონდ ნორმალური სუნთქვა დამიბრუნდებოდეს
და მერე მე ვიცი.

მირიამი: აქეთ რომ მოვფრინავდით ატყდა, გინდა თუ არა, თვითმფრინავის
სალონი ჰერმეტულად არ არის დაცულიო. არადა, რა სისულელეა?!

(იხინი უხმოდ სხედან. ელოდებიან როდის მოითქვამს სულს მარკი).

ლეონარდი: მარკ, მგონი უარს არ იტყვი. (მარკი თავს უქნებს). ბარმენ, ერ-
თიც ბატონ კონლის.

მირიამი: ის ბარმენი ამ მაგიდას თუ გაეკარა და სასმელი მოიტანა, ხელს ჩა-
მოგარიმევ.

მარკი: ვიპოვე და ჩავიცვი. (მძიმედ სუნთქვას) ჩემი სუფთა საზაფხულო კოს-
ტუმი, მაგრამ რა დამრჩა, იცი ვეთერბრიჭში?

ლეონარდი: რა და, საპარსი, ელექტრო.

ლეონარდი: კაცმა რომ თქვას, გვეზარება პირის გაპარსვა და იმიტომ. მეც
ყოველთვის მრჩება ხოლმე. ახლა კი რაიმონდმა ჩამილავა ჩემოდანი,
ასე რომ თანა მაქვს. თუ დაგჭირდა, არ მოგერიდოს...

მირიამი: მშევნერი სალაპარაკო თემაა.

ლეონარდი: (კაცოფილია, რომ საუბარი სხვა მიმართულებით წარიმართა):
ყველაზე ლიმაზ, პატარა და კომპაქტურ ელექტრო მოწყობილობებს
იაპონელები ყეუთებენ, პირდაპირ თვალს უხარია. აი, თუნდაც სონის
ტრანზისტორი. ან კიდევ ჯივისის... (დაძაბული უყურებს მარკს) როგორ
მოგწონს ჩემი ვარსკვლავის ფორმის საფირონი?

მირიამი: ეს სამკაული კარგდ შეგირჩევია.

ლეონარდი: მე? არა რაიმონდმა მაჩუქა დაბადების დღეზე.
მოულოდნელად მირიამი მომცრო ნივთს ამოიღებს ჩათიდან. ლეო-
ნარდი სათუთუნე სულ არ აინტერესებს. მისი ყურადღება მარკისკენა
მიპყრობილი.

მირიამი: არ მოგწონს ეს ჩემი ახალი სათუთუნე? რიგენსის ფორმისაა.

ლეონარდი დახვეწილია. (ქალი კოლოფს შეანგარებს). შიგ რამეა?

მირიამი: ჲ, თუთუნია.

ლეონარდი: თუთუნი ხმას რომ არ გამოსცემს?

მირიამი: როგორ არა, დაპრესილი როცა.

ლეონარდი: ბურნუთი და დაპრესილი ვის გაუგია

მირიამი: ახლა გაიგებ. მიდი, მიდი, დაყნოსე.

მარტი: მოიცა, მოვითქვა სული.

ლეონარდი: მოითქვამ, აბა, რას იზამ? — მირიამ, ხომ იცი მარკი რთული როვნება.

მირიამი: რას მასწავლი, მე თუ არ ვიცი, მაშ ვინ იცის? ქალმა თორმეტი წელი გავატარე მასთან.

მარტი: ჩემი პრობლემები თუ მოგახვივ, უნდა მაპატიო.

მირიამი: ლეონარდ, მოდი თქვი პირდაპირ, იაპონიაში რისთვისაც ჩამოხვედი.

მარტი: მე ყოველთვის...

ლეონარდი: რა?

მარტი: ყოველთვის მზადა ვარ...

ლეონარდი: რისთვის?

მარტი: სიკვდილისათვის.

ლეონარდი: მარკს იმის თქმა უნდა, რომ იგი მზადაა მოკვდეს კიდეც შენ-თვის.

მირიამი: მოკვდეს? ჩემთვის? იცი, სად აიშენა სახელოსნო? სახლიდან ოცდაათ კილომეტრზე. ხოლო რაც შეეხება ჩემი გულისათვის სიკვდილს, ის მირჩევნია კი არ კვდებოდეს ვინმე ჩემთვის, პირიქით ცოცხლობდეს. ეს უფრო ბუნებრივი იქნებოდა.

მარტი: რა დროა?

ლეონარდი: პირველის თხუთმეტი წუთია.

მარტი: არა, არა. მე სულ სხვა დროს ვგულისხმობდი. ელი, ელი და მაინც არ იცი, ბოლო-ბოლო მოითქვამ სულს თუ ვერა.

მირიამი: ჩემს მაგიდასთან ეგ საყითხები ვერ გადაწყვდება.

მარტი: დრო სწრაფად გადის, შენ კი არ იცი დადგები ფეხზე თუ ვერა და საოცარი შიში გიპყრობს.

ლეონარდი: შიშიც ერთგვარი თავდაცვაა. ეგ არ არის სირცევილი. ყველა ცოცხალი ასების თვისებაა. განსაკუთრებით კი ძუძუმწოვრებისა. აი, თვეზებისა კი რა მოგახსენოთ. თუმცა ზოგჯერ ისინიც დაფრთხებიან ხოლმე, როცა...

მირიამი: ცოცხალი ენცილოპედია თუ იყავი, აქამდე რატომ გვიმაღლავი?

ლეონარდი: დიახ, დიახ, ვერთობი ხოლმე. რა იქნა ბარმენი, ამდენი დრო უნდა ერთა ჭიქის მოტანას?

მირიამი: ვერა ხედავ, დახლზეა, მიდი და, აიღე!

*ლეონარდი: ამ ბარში მომსახურება ხომ...

*მირიამი: რომელ მომსახურებაზეა ლაპარაკი.

ლეონარდი: (ხასმელი მოაქვე): მოდი რა, ერთ რამეს გეტზვი.

მირიამი: ბარმენ, რა გაქვს ასეთი სათქმელი?

ლეონარდი: ჯერ იყო და, ნიუ-იორკიდან ტრიკომდე გზა დაუსრულებლად გრძელი მომეჩვენა. თან კიდევ, ეს დროის ცვლილება. ახლა ასე ერთ-ბაშად უკან დაბრუნება საშინლად მომქანცველი იქნება.

მარტი: აბა რა.

მირიამი: ჰოდა, რა აუცილებელია დლესვე გადაფრინდე. სანამ მე კიოტოში ვიქნები, შენ შეგიძლია ჩემს ოთახში დაბინავდე, ზუსტად მარკის გვი-რდით.

ლეონარდი: მაშ, შენ გინდა?

მირიამი: ჴ, მინდა, რომ მარტოდ-მარტო დლესვე ჩუქუ-ჩუქუ მატარებლით გვევმგზავრო.

მარტი: რაღაც...

ლეონარდი: რა იყო, მარკ?

მარტი: თიოქვს რაღაცამ...

ლეონარდი: რა თქვი?

მარტი: არა, რაღაც-რაღაც უკეთი მეჩვენება ხოლმე. სუნთქვა და მაჭისცემა ეს ისეთი რამეა, იმდენად ვართ შეჩვეული, რომ არც კი ვუფიქრდებით...

ლეონარდი: ჰო, ვთვლით, ასეც უნდა იყოსო, არა?

მარტი: მართლაც, რატომ ალა ჩვენი საკუთრება გვგონია, არადა ისინი მხოლოდ დროებით გვეძლევა, ისიც სესხად, სესხი კი, მოგეხსენებათ...

ლეონარდი: მარქ, ჩემი პატარავ, შენ უბრალოდ...

მარტი: ჰო, უბრალოდ ვამახსენდა, რომ სიცოცხლე ნაჩუქარი კი არა ნასესხები გვაქვს, ვალს კი...

ლეონარდი: ეგ არაფერი, რა მოხდა, გული ეის არ ამოვარდნია.

მირიამი: ლეონარდი მართალს ამბობს, ჩემი პატარავ.

მარტი: ვალს თუ მოგოხოვენ...

ლეონარდი: ნუ, ნუ ადგები, სანამ...

მარტი: სანამ არა, სანამ არ მოგვაყითხავენ? ნუთუ ასე...

ლეონარდი: მაგაზე ნუ ფიქრობ, ცოტა ხანს დაისცენ.

მარტი: ჰო, კარგი. გავიდა მირიამი ოთახიდან?

ლეონარდი: არა, აქ არის.

მარტი: მოშწონს — ეს — ოთახი. — მგონი — მოვითქვი სული.

ლეონარდი: ძალიან კარგი.

მარტი: მინდა აგიხსნა, იცი, რასაც ცხოვრების არსი ჰქვია... არა, არა მაქვს ახლა ამის თავი.

მირიამი: ისე ცოტა საქმე მაქვს, რომ...

მარტი: მირიამ! შენ.

მირიამი: მე აქ მატოთ ყოფნა მინდოდა, ეგ კი არ შემეშვა. ამეცილა მაიც...

ბავშვები კონსერვის ჭილის რომ გამოაბამენ კატას კულზე და ქუჩა-ქუჩა დაარბენინებენ.

ლეონარდი: რას გეტყვი, იცი, მოდით...

მირიამი: გულს ნუ გაიტეხ, ჩემი პატარავ.

მარტი: მგონი უკეთესადა ვარ. კი ნამდვილად კიდევ მომდის სისხლი?

ლეონარდი: არა, უკვე შეჩერდა.

მირიამი: რა შედარებაა.

მარტი: (ფეხზე დგება საემანდ ყოჩალად): ქალბატონებო და ბატონებო, უფრო სწორად... ქალბატონო და ლეონარდ!

მირიამი: ოჳო, უკვე შეტევაზეც გადმოდის. აქან და სული მოვითქვიო.

ლეონარდი: არა, უბრალოდ...

მარტი: თქვენ კი არა. ჩემს თავს ეესაუბრებოდი. ნამდვილ მხატვარს ორი რამ უნდა ჰქონდეს — გრძელი თეთრი წევრი, და... კიბე (თავისთავს ესაუბრება) მარქ, შენ ისეთ რამეზე ლაპარაკობ, რასაც...

ლეონარდი: რასაც ერთი სიტყვით ვერ გამოხატავ.

მარტი: ეს სწორედ ისაა, რამაც კაცს რწმენა უნდა შეგმატოს. გრძელი თეთრი წევრი, კიბე და ხატვის უფლება. აი, სულ ესაა, რაც მხატვარს სჭირდება. აბა, გახსოვს, რა არის დახატული სიქსტის კაპელის ჭერზე?

ლეონარდი: მიქელანჯელომ იქ სამყარო დახატა.

მარტი: კი არ დახატა, სული ჩაუდგა, მთელი სამყარო შექმნა.

მირიამი: ნულარ გამოიწვევ.

(მარქი ლდნავ წაიბორდიებს, ლეონარდი ხელს წააშველებს).

მარტი: გამიშვი, ვერ ვიტან, როცა მეხებიან!

ლოონარდი: ხედავ, რამდენადაა მხატვარი დამოქიდებული ეკლესიების ჩატანა
რეზე. შენ კი ამის იწონებ, მარკ. არ მინდა დავიგერო, ჩემთვალშეარცებ
მარკი: იმპოტენტი, როგორც ამის ჩემი ქალბატონი იტყოდა. ნებისმიერის
თვალში ბოზი ვარ. და ასეცა. ვიცი, განა არ ვიცი! — ჰო, მართლა,
სად არის ჩემი ქალბატონი? ოპო, აი ისიც! — ღმერთო ჩემი! დღეს ივი
სამანძიან კარპაჭისა ჰვაებს, ქოქოსის კაკლებით დატვირთულს, ჩბილად,
რწევა-რწევით რომ გადის ნაესადგურიდან ალელვებულ ზღვაში. ეკი-
პაჟის წევრები მოტყუებით დაუქირავებია. ზურგის ქარიც უბერის და
ყველაფერიც, თითქოს, ამ ქალბატონს უწყობს ხელს. და თუ ეს გემი
ეკატონის წყლებში შტილში იღმინდა, ერთ სიტყვას იტყვეს და ეკი-
პაჟის წევრებიც სიხარულით მოსუსამენ ნიჩბებს ამ ქალბატონის ხათ-
რით, თუნდაც ცარიელ პურსა და წყალზეც დარჩნენ.

მირიამი: ჯანდაბამდე გზა გქონია...

მარკი: რას გეტუვი, შენ, იცი, ისემც გიქნია ტრაქე გიკოცნია ჩემთვის
ვეთერბრიჯის მოედანზე, 4 ივლისს ნაშუადღევს, ყველას დასახავად.
(იგი დახლს ეყრდნობა და ცდილობს მირიამს თვალებში ჩახედოს. ქალი
თვალს არიდებს). დიახ, ამ ქალბატონს ეხერხება ინტიმური ძაფების
გაბმა და ამ ხლართებში მოხვედრა უდავოდ სასიამოვნოა კაცისათვის.
ოო, მართლაც, სასიამოვნოა, დიახ, თუმცა საფასური ყოველთვის განს-
ხვაებული და ზოგჯერ მოულოდნელიც კაიყო. ერთხელ კი, რაღა და-
გიმალოთ და, საქმაოდ ძვირი დამიჭდა. მაგრამ ასეთი სიამოვნება მხო-
ლოდ ერთხელ ვიგემე. დიახ, ერთხელ (ჩაიცინებს). — სულ დამავიწყ-
და, ჩენ ხომ ვერთობოდით. დიახ, აგვისტოს იმ უღრუბლო დღეს, გვი-
ჩვენებოდა, თითქოს, მიწას მოვწყდით და სადღაც ზევით, ცისკენ მიეი-
წევდით, სადაც ყოველივე სუფთა და გამჭვირვალე ჩანს, შემდეგ კი,
თითქოს, სხვა სივრცეში გადავდივართ, რომელიც კიდევ უფრო სუფთა
და გამჭვირვალეა.

მირიამი: აგვისტო იმიტომ გიყვარს, რომ აგვისტოში ხარ დაბადებული.

მარკი: არა მგონია, პირველად ჩემს სიცოცხლეში ხმის ამოლების სურვილი
მაგას გამოეწვია. როგორ არ გახსოვს...

მირიამი: მახსოვს, მაგას რა დამავიწყებს.

მარკი: საქმაოდ ხალხმრავალი და ხმაურიანი წვეულება ის-ის იყო ცხარდე-
ბოდა, მე რომ სახელოსნოდან — ჩემი „ვარსკვლავთო-ოთახიდან“ ტრაქ-
შიშეელი გამოვვარდი — სწორედ მაშინ გაძოვსატე პირველად ჩემი
პროტესტი. გაშმაგებული, ფეხების ფრატუნით გავემართე... ხელი ვკა-
რი შეშის კარს და ხელში საკუთარი ცოლი შემრჩა. შევახე „დასწყევ-
ლოს ღმერთმა, მგონი, დავხატე, გამომივიდა!“ რას წარმოვიდგენდი,
რომ ბერად მეტი შემეძლო იმაზე, რასაც აქამდე ვაკეთებდი. — ნე-
ტავ, რამ დამღალა ასე? — არავის, არავის, არასოდეს არ წავუხალისე-
ბიარ. იოტისოლენა ჩრდენაც კი არ ჩაუნერგას ჩემთვის ვინძეს. არც
გრძელი თეთრი წვერი მქონია და არც მაღალი კიბე, სამყაროს შექმნა
რომ დამეხატა სიქსტის კაპელის ჭერზე. თუმცა, რაღა დროს ამაზე ლა-
პარაკია. პრეტენზიების წამოყენება ჩემი მხრიდან გაუმართლებელი იქ-
ნებოდა.

ხმა ჩაუწყედება. ქარის ზუსუნი ისმის.

რა ძალა მედგა, ენაზე კბილი დამეტირა, ის აგობებდა. მორჩა, გათავდა,
არაფერს ვიტყვი. სულ ათიოდე წუთი დამელოდეთ. თუ გინდათ, სათი
დაინიშნეთ. ამ ქალადებს მოვიშორებ, ტალქს წავისვამ სახეზე და ზუ-
სტაც ათ წუთში დავბრუნდები.

ჭაბარბაცებს და ძირს ეცემა. ლეონარდი მაშინვე დაიხრება და პულტენი მის მიზანის უსინჯავს. ბარმენს ხელით ანიშნებს, რომ მიეშველოს.

ლეონარდი: ბარმენ... (მარქის ხელული ბარიდან გააქვთ. მირიამი, თითქოს, ვერც ვირაფერს ხედავს და აღქმის უნარი დაუკარგავს. ქარის ჰუჭუნი ისმის. ბარმენი ბრუნდება და გადმობრუნებულ სკას ასწორებს. შუა მაგიდისკენ მიემართება, აიღებს ჭიქებს და დახლს უბრუნდება. ლეონარდი კვლავ ბარში შემოდის). მირიამ, იგი...

მირიამი: ვიცი. ეს ათი წუთი უსასრულობს შეუერთდა...

ლეონარდი: კონსიერჟი თვითონ მიხედავს ყველაფერს.

მირიამი: როგორც იქნა...

ლეონარდი: პო, როგორც იქნა მოისვენა.

მირიამი: იმან კი არა, მე მოვისვენე.

ლეონარდი: თუ მართლა ასე ფიქრობ, ჩემთან მაინც ნუ გაამხელ. დარწმუნებული ხარ, რომ შეს ნათქვამს სხვაგან არ ვიტუვი? ქორებს რა გამოლევს. ხომ შეიძლება სრულიად შემთხვევით მეც...

მირიამი: პო, ვიცი რომ შეიძლება, მართლაც, წიმოგცდეს საღმე, მაგრამ ეგ მე უკვე სულაც არ მადარდებს.

ლეონარდი: იქნებ ამ ოთახიდან გავსულიყავით და...

მირიამი: არასოდეს არა კუოფილებრ მორგში და არც ახლა ვაპირებ წასვლას.

ლეონარდი: მოდი, რა, ბარიდან გაეიდეთ და ბალში დაისხდეთ. ბარმენს ყველაფერი ესმის და იმასაცა ხვდება რა გულქვაცა ხარ. (ქალი სიგარეტს უკიდებს). მირიამ...

მირიამი: რა იყო, ლეონარდ. (ისმის ქარის ჰუჭუნი). იცი, ნათების წრე მართლაც არსებობს, მას თავისი საზღვარიცა აქვს. წრე პატარაა. მაგრამ ზღვარს თუ გადაბიჯე, შიშიც არ გექნება. ხიფათს აიცილებ და უზრუნველად იქნები. ესაა ჩემი არსებობის წესი, დაცვის მექანიზმი და, აღბათ, ჩემი ნაესაუდელიც, თუ რა, თქმა უნდა, საერთოდ გაგაჩნია იგი.

ლეონარდი: სულ მუდამ მაგის იმედზე ვერ იქნები.

მირიამი: შენც იცი და მეც, რომ წრიდან გამოსვლა სახიფათოა. აზრი არა აქვს შეგნებულად ამ წრიდან ნაბიჯის გადადგმას. მიხედი, რისი თქმა მინდა? (იგი თავს უქნევს). მირიამ კონლი სულაც არ აპირებს ნათების წრიდან ნაბიჯის გადადგმას. ეს საშიშია. მე ვერ გავგედავდი. უფრო სწორად სულაც არ მინდა. ეს მკეეთრად კარგად შემოხაზული ნათების წრე ერთგვარი თავდაცვაა. მის მიღმა კი ბინდია, რომელიც სიბნელეში გადადის. მე იქ არაფერი მესაქმება! იქ ჩემი აღვილი არ არის და იქაურიბა არც არასოდეს მიზიდავდა. თუკი სადმე, წვეულებაზე ვინე წამოისვრის, მოდით ყველანი ერთად ახალ კლუბში წავიდეთ, საღმაც გადასაყარგავშიც რომ იყოს, იმ წუთის ავყვები „მშვენიერი აზრია, წავიდეთ“-შეთქი. მარქანი ერთადო? — იქითხავთ. არა, ოღონდ მასთან ერთად არა. ჯერ არც კი იყო დაწყებული წვეულება, რომ მარქის ის უკვე მობეზრებული ჰქონდა. არა, მე მაინც წავალ. დიახ წავალ. ჩემი ნათების წრე ჩემთანაა. მანამ, სანამ შესაძლებელია ახლოს არ გაეკარო. სამუდამოდ, კი არა, მცირე ხანს. ინ, ხომ ნახე, რა საბედისწერო გამოდგა ამ წრიდან გასვლა.

ლეონარდი: მაგ შენი ლაპარაკიდან ყველაფერი ვერ გავიგზ.

მირიამი: როგორ არ გესმის, სიცოცხლესა ვგულისხმობ, ტებობას, სიხალისეს. წარმოიდგინე გაჩახჩახებული რესტორანი. ახმაურებული საზოგადოება ერთმანეთს ესაუბრება. მიყვარს ისინი, ვისაც სამკაულებიც აინტერესებს, ჩაცმაც, დაზურვაც, მაღაზიებში სიარულიც რომ იზიდავთ და

დროს ტარებაშეც არ მძღობენ უარს. ლეონარდ, ხომ იცი, იმუქანდაში ადამიანმა არ უნდა გადააბიჭოს. არც ჩვენ და არც სხვამ. შენც კარგად იცი და მეც, ავი სენით შეპყრობილი ბევრი ვინმე მინახავს. მათ, ახლა მხოლოდ ოთხი გოჭი მშვიდი, წყნარი ადგილი სჭირდებათ, სადაც თავ-დახრილი ტირიფები და კვიპაროსები იჩხევიან. (ისმის საეკიდრების წყაროზნი). ისე, შემთხვევით თუ ვინმემ მიაკითხა, თორებ სხვა რისი იმე-დი უნდა ჰქონდეთ. ჩემი თუ არ გჯრა, წადი შენს ღმერთსა ჰკითხე. ისეთი შთაბეჭდილება იქმნება, თოთქოს რაღაც დანაშაული მიუძღვოდეთ.

ლეონარდი: რომლის ჩადენაც აქრძალული ჰქონდათ.

მირიამი: გეთანხმები. ნათების წრე არ გაფართოვდება, ვერც გადიდება. ის ცვლას ვერ დაიტევს. შავი ნემსია მათი უკანასკნელი სტუმარი.

ლეონარდი: ცხვირსახოცი გამომართვი, ვითომ ტირიხარ.

მირიამი: არაფერსაც არ გავაკეთებ.

ლეონარდი: ერთ ამბავს გიამბობ აა. როცა ბებიაჩემი გარდაიცვალა, რამ-დენიმე საათის აგონის შემდეგ, დედაჩემი დამკრძალავ ბიუროს დაუკავშირდა, მერე ჩვენ მოგვიტრალდა და ვგითხრა: „დიდხანს ებრძოდა ბებია სიყვდილს. ახლა კი ქვემოთ ჩავიდეთ და კავაოს და დარიჩინიან შემწვარ პურს მოგომზადებოთ“. ბავშვები ვიყავით, მაგრამ მაინც ყველა გაგვაკეირვა მისმა სჯციელმა. დედამისი ხომ სულ რამდენიმე წუთის წინ გათავდა.

მირიამი: იგი ნათების წრეს არ გასცილებია, წრეს, რომელიც ერთგულად გი-ცავს, სანამ ჩვენი სული სხეულს არ გაჰყრია და სანამ ცოტას მაინც სა-ლად ვაზროვნებთ...

ლეონარდი: ჰომ...

მირიამი: იგი ისე უცებ გავშორდა, რომ მეთქვა, ნათების ეს წრე ღმერთის კეთილგანწყვობილი შეერა-მეტერი, რომანტიკული ნათქვაში იქნებოდა, არადა არ მინდა ვიყო რომანტიკული. დღევანდელი გეგმები უცვლელი რჩება, ოლონდ.

ლეონარდი: ოლონდ ეგ არის, რომ მარტი აღარა გყავს.

მირიამი: მარქმა შეცდომა დაუშვა, როცა გადაწყვიტა შეგნებულად გასცლო-და ამ წრეს.

ლეონარდი: ჰომ, მარკის სიკედილი...

მირიამი: ამ კაცმა ის შეძლო, რასაც ვერც ერთი ჩვენთაგანი... თავი მაგიდის კიდემდე უნდა დავხარი ვითომ დარტი მკლავს, ხოლო ქუჩაში რომ გა-ვალო ხელი მომხვივ, ხალხს შეძრწუნებული ვეგონები.

ლეონარდი: დაგრჩა რაიმე სათქმელი, ძვირფასო?

მირიამი: რა უცნაურიც არ უნდა იყოს მოგვიანებით, შესაძლებელია, მივ-ხვდე, რომ იგი, მიუხედავად ყველაფრისა, ძლიერ მყარებია. მას, ალ-ბათ, ეგონა, რომ იგი ნათების საკუთარი წრის შექმნას მოახერხებდა.

ლეონარდი: მართლა, რა გეგმები გაქვს?

მირიამი: არავითარი. მე ისიც არ ვიცი სად უნდა წავიდე...

მოულოდნელად მირიამი ხელიდან მოიგლეჭს სამაჭურებს და ძირს ანა-რცებს. სცენა ბნელდება.

ფარდა ეჭვიბა

თარგმნა მ. პოპალეივილება პ. შინდლარესთან
თანამშრომლობით